

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΚΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 629

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Ἐν Ἀθήναις, 26 Ἰουλίου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις		8.50
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Ἐν Ρωσσίᾳ	ροῦβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

X. Ψ. Ω., ἀπομνημονεύματα ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου, κατὰ τὸ ἀγγλικόν. — Εὐγενίου Σκριῖδ : ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ ΠΡΩΤΟΥΥΡΓΟΣ. — R. Jopffer : Ο ΔΟΦΟΣ ΑΝΤΕΡΝ. — Καρόλου Δίκενς : Ο ΜΕΘΥΣΟΣ, διήγημα.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμεων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

X. Ψ. Ω.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ

Τὸ ἄκαμπτον βλέμμα τοῦ Ἀρτλεῦ, Βένσων ἀπεσπάρθη τῆς θύρας καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ λυπηρὸν πρόσωπον τοῦ ἡμιλοῦντος, ἐνῶ ὁ θεῖος Ἰωσήφ, μετὰ αὐξούσης ἀπελπισίας, πικρετῆρει κύκλω τοῦ δωματίου, ὡς εἰ ἐφοβεῖτο μὴ ἴδῃ τὸν προσφιλῆ του ἀνεψιόν, προχωροῦντα ἀπὸ τινος γωνίας.

« — Ὁ πατήρ μου λοιπὸν σὰς συνεβουλεύθη, εἶπεν ὁ Ἀρτλεῦ διὰ σιγαλοῦ καὶ πεφοβισμένου ὕφους. Αὐτὸ δὲν ἀποδεικνύει ὅτι εἶχεν ὑποψίαις ;

« — Πιθανόν δύναται τις εὐρισκόμενος εἰς δυσθυμὸν κατάστασιν νὰ φαντασθῆ ὅτι ἔχει θανατηφόρον ἀσθένειαν... Ἄλλ' ὁ πατήρ σας ἦτο ὑγιής. Ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἀσθενής, διότι δὲν ἦτο εὐτυχῆς πατήρ ».

Εἰς τὰς λέξεις ἐκείνας ὑπεκρύπτετο ἔννοιά τις, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐξεπλάγχθη ὅτε εἶδον τὸν Ἀρτλεῦ ὀπισθοχωροῦντα

« — Λοιπὸν, νομίζετε ;...

« — Δὲν νομίζω τίποτε, διέκοψεν ὁ ἰατρός, μόνον — καὶ ἐνταῦθα ἐκτύπησε τὴν χεῖρα του ἐπὶ τῆς τραπέζης — βεβαίῳ ὅτι εἰς τὸ ποτήριον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ πατήρ σας ἐπιεν ἀπόψε, ὑπῆρχε πρωσσικὸν ὄζυ. Ἡ ὄσμη σου δὲν ἀπατᾷ ».

Ἐλαφρὸς τρόμος κατέλαθε πάντας μετὰ τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ ἰατροῦ, εἶτα σφοδρὸν « Θεέ μου ! » ἐξῆλθε τῶν χειλέων τοῦ θεῖου Ἰωσήφ, ἐνῶ ὁ Ἀρτλεῦ Βένσων, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἄκαμπτος γενόμενος, προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ ἰατροῦ καὶ ἀνέκραξε :

« — Διήλητήριον !

« — Τὸ λέγω — ἐξηκολούθησεν ὁ ἰατρός, ἐπιμένων εἰς τὴν ἴδιαν του θεωρίαν, ἵνα λάβῃ καιρὸν καὶ ἐξετάσῃ κάλλιον τὸν πεφοβισμένον θεῖον Ἰωσήφ, καὶ τὴν φανεράν ἔκφρασιν προδοσίας, ἢ ὅποια ἀπετυπούτο ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ υἱοῦ — ἐπειδὴ μακρὰ πείρα μὲ ἐδίδαξεν ὅτι εἶνε ἀνωφελὲς νὰ ἀποκρύπτῃ τις παρόμοιαν συμβάν, τὴν αὐτοκτονίαν δηλαδή, διότι εἶνε καθήκον μου νὰ σὰς προειπῶ ὅτι θὰ γίνῃ ἐξέτασις, καὶ διὰ τοῦτο ἀνάγκη νὰ σφραγίσωμεν τὰ ἔγγραφα του.

« — Αὐτὸ εἶνε δικαίον, ἀνέκραξαν ὁ τε ἀδελφὸς καὶ ὁ υἱός,

ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν ὁποίων ἐπῆλθεν ὀρκτὴ μεταβολὴ ἄμα προεφέρθη ἡ λέξις : αὐτοκτονία.

« — Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω... εἶπεν ὁ πρῶτος μὲ τεταραχμένην φωνήν.

« — Ὅτι ὁ πατήρ μου θὰ προέβαιεν εἰς τὸ διάβημα αὐτό, προσέθεσεν ὁ δεῦτερος. Δὲν εἶνε πιθανόν. Καὶ ὅμως ἦτο δυστυχῆς, καὶ ἡ δυστυχία πολλὰκις ἐξωθεῖ καὶ τοὺς καλλιτέρους χαρακτῆρας εἰς ἀπελπισίαν ».

Ὁ θεῖος Ἰωσήφ ἔρριψε παράδοξον βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀνεψιοῦ του. Ὁ ἰατρός ἐξηκολούθησε :

« — Δὲν γνωρίζω τὰς δυστυχίας τοῦ πατρός σας, ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι ἠτοκτόνησεν, ἐκτὸς ἂν ἀποδειχθῆ ὅτι κατὰ λάθος ἐπιε τὸ πρωσσικὸν ὄζυ, συμπέρασμα ἀπίθανον, διότι ἐκ τῆς ὄσμῆς τῆς φιάλης εἶνε πρόδηλον ὅτι τὸ ὄζυ ἀνemiχθη μετὰ τοῦ οἴνου, ἐνῶ — τώρα ἐνθυμοῦμαι — πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν διέταξα νὰ λαμβάνῃ κατὰ τὴν νύκτα ἰατρικὸν εἰς κόνιν, ἐνεκα ἐλαφροῦς ἀδιαθεσίας, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο. Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον μὲ κάμνει ν' ἀπορῶ, εἶνε, διατὶ ἐνῶ ἐμελέτα αὐτοκτονίαν, νὰ πῆ τὸ ἰατρικὸν του. Καὶ ὅμως εἶνε βέβαιον ὅτι τὸ ἐπιε, διότι εἰς τὸ βάθος τοῦ ποτηρίου ἐμεινεν ἐξ αὐτοῦ.

« — Τὸ ἐπιε, διότι ἐρρίφθη ἐντὸς τοῦ ποτηρίου, εἶπεν ὁ Ἀρτλεῦ διὰ φωνῆς σοβαρῆς. Ἡ ἀδελφὴ μου τὸ ἔρριψε προτοῦ ἀναβῆ νὰ ἐνδυσθῆ. Ἐφοβήθη, νομίζω, μήπως τὸ λησμονήσῃ. Ὁ πατήρ μου ἦτο πολὺ ἀμελής εἰς αὐτά.

« — Ἐφρόντισεν ὅμως καλὰ μήπως δηλητηριάσῃ κανένα ἄλλον ἐκ τῆς οἰκογενείας, εἶπεν ὁ ἰατρός. Οὔτε σταγὼν σχεδὸν δὲν ἐμεινεν εἰς τὴν φιάλην, ἐπιεν ὀλόκληρον τὴν ὀσίνην.

« — Μὲ συγχωρεῖτε, κύριοι, ἀλλ' ὁμιλεῖτε περὶ αὐτοκτονίας ; ἠκούσθη αἴφνης φωνή, ἢ ὅποια ἐτάραξεν ὅλους.

Ὁ Ἰωνᾶς, ὁ ὑπηρέτης, εἰσηλθε ἀόρατος ὢν ὑπὸ πάντων ἐκτὸς ἐμοῦ, ἤκουε τοὺς λόγους ἐκείνους, ὡς εἰ ἡ ζωὴ του ἐκρέματο ἐξ αὐτῶν.

« — Ἐὰν εἶνε ἔτσι, ἐξηκολούθησεν, ἔχω μίαν μικρὰν πικρατήρησιν νὰ κάμω, ἢ ὅποια ἡμπερεῖ νὰ σὰς βοηθήσῃ διὰ νὰ φθάσετε εἰς ἓνα συμπέρασμα.

» — Σὺ ; Τί ἔχεις λοιπὸν νὰ εἶπης ; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός στρεφόμενος ἐκπληκτος, εἰς τὴν στερεὰν καὶ θαρραλέαν ἐκείνην φωνήν.

» — Ὅχι καὶ σοβαράν, εἶμαι βέβαιος, ἀνέκραξεν ὁ Ἄρτλεϋ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ παρουσία κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τοῦ γηραιοῦ Ἰωνᾶ ἦτο προφανῶς λιαν δυσάρεστος.

» — Αὐτὸ θὰ τὸ κρίνετε σεῖς. Ἡμπορῶ μόνον νὰ σᾶς εἶπω τί εἶδον πρὸ δέκα μόνον λεπτῶν. Ἐνθυμείσθε, κύριε Ἄρτλεϋ, τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸ κίτρινον δόμινον, ὁ ὁποῖος περιεφέρετο ὅλον τὸ ἑσπέρας εἰς τὰ δωμάτια ;

» — Θεέ μου ! ἀνεφώνησεν ἐν ἀκρατήτῳ ταρχῆ, ὁ θεῖος Ἰωσήφ, καὶ ἤρπασε τὸν ἀνεψιὸν του ἐκ τοῦ βραχίονος.

» — Ναί, εἶπεν ἀσθενῶς ὁ Ἄρτλεϋ, ἐνθυμοῦμαι ὅτι κάποιον εἶδον.

» — Λοιπὸν, κύριοι, δὲν ἤξεύρω ἂν θὰ νομίσετε αὐτὸ ἀρκετόν. Πρὸ ὀλίγης ὥρας, ἤμουν ἐκεῖ, εἰς τὸν ἐξώστην, καὶ συνέπεσε νὰ ἴδω ἀπὸ τὸ δωμάτιον αὐτὸ τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸ Κίτρινον Δόμινον, νὰ γύρη εἰς τὸ τραπέζι καὶ νὰ παρατηρήσῃ τὸ ποτήρι, τὸ ὁποῖον ἡ δεσποινὶς Κάρρη ἔβαλε ἐκεῖ διὰ τὸ αὐθέντην. Τὸ ἐκρατοῦσε, καὶ τὸ κεφάλι του ἦτο πολὺ πλησίον εἰς τὸ ποτήρι, ἀλλὰ τί ἔκαμνε εἰς τὸ ποτήρι ἢ εἰς τὴν φιάλην, δὲν ἤξεύρω, κύριοι ἤμουν πολὺ φοβισμένους, διότι ἔβλεπα τὸ φάντασμα ἐκεῖνο μέσα εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ὅλην τὴν ἡμέραν ὁ αὐθέντης εἶχε κλειδωμένον. Ἀμέσως ἔτρεξα διὰ νὰ εὔρω τὸν κύριον Ἄρτλεϋ, ἀλλὰ δὲν εἴσθε οὔτε σεῖς, οὔτε ἡ κυρία Κάρρη εἰς ταῖς σάλας, καὶ ὅταν ἔφθασα ἐδῶ εἶδα τὸν αὐθέντην νεκρὸν κατὰ γῆς, καὶ σᾶς ὅλους τριγύρω του φοβισμένους.

» — Οἴμοι ! ἀνεφώνησεν ὁ ἰατρός παρατηρῶν τὸν θεῖον Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος ἦτο μαζεμένος εἰς μίαν ἑδραν, τὴν ὁποίαν ὁ ἀνεψιὸς του ἀφηρημένως εἶχεν ὠθήσει πλησίον του.

» — Βλέπετε, κύριοι, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰωνᾶς σοβαρῶς, ὁ κύριος Βένσων διὰ κάποιαν αἰτίαν ἐκλείσθη ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἡ θύρα τῆς βιβλιοθήκης ἦτο κλεισμένη ἀπὸ τὰς ἑξ τὸ πρωὶ καὶ δὲν ἐπέτρεπεν εἰς κανένα νὰ ἔμβῃ, ἂν δὲν ἤθελε ἐρωτήσῃ πρῶτον ποῖος ἦτο. Διὰ τοῦτο ἐτρόμαξα ἀκόμη περισσότερον ὅταν εἶδα τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον μὲ τὸ Κίτρινον Δόμινο μέσα εἰς τὸ δωμάτιον.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἐσταμάτησεν ἀσθμαίνων, καὶ ρίψας διαπεραστικὸν βλέμμα πρὸς τὸν Ἄρτλεϋ, ἠρρυθρίασε καὶ ὠπισθοχώρησε πολὺ τεταραγμένος. Προφανῶς ὑποψία εἶχε διέλθει εἰς τὸν νοῦν τοῦ γέροντος καὶ ἀφωσιωμένου ὑπηρέτου, εἰς ποῖον ἀνήκε τὸ Κίτρινον Δόμινον.

« — Καλὰ, καλὰ, ἀνέκραξεν ὁ ἰατρός, ὅς ἀκούσωμεν καὶ τὸ τέλος.

» — Δὲν γνωρίζω ἄλλα, ἐψιθύρισεν ὁ Ἰωνᾶς, ἐνῶ ὁ Ἄρτλεϋ τεταραγμένος τὸν διέταξε νὰ ἀπέλθῃ, χαμηλόνων συγχρόνως τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὡς ἵνα κρύψῃ τὴν ταρχῆν του.

» — Νομίζω ὅτι εἶνε καλὸν νὰ ἀνακαλυφθῇ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ Κίτρινον Δόμινον, εἶπεν ὁ ἰατρός διὰ ξηροῦ ὕφους στρέφων τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ Ἄρτλεϋ πρὸς τὸν ἀναχωροῦντα ὑπηρέτην. Ὅπωςδήποτε πρέπει νὰ μάθωμεν τὸ ὄνομά του.

» — Δὲν βλέπω... ἤρχισεν ὁ θεῖος Ἰωσήφ, ἀλλὰ διεκόπη, ἅμα παρετήρησε τὸ πρόσωπον τοῦ Ἄρτλεϋ Βένσων ἐλαφρῶς ἤρμενον.

Προφανῶς εἶχε τὸ αὐτὸ μὲ ἐμὲ ἐνδιαφέρον νὰ μάθῃ τί ὁ «οὐχὶ εὐκόλως κατανοούμενος ἀνὴρ οὗτος» θὰ ἔλεγε καὶ ἔπραττεν εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν κρίσιμον αἵτησιν ἐκείνην στιγμήν. Δὲν μᾶς ἀφῆκε πολλὴν ὥραν εἰς ἀμφιβολίαν.

« — Ἰατρέ, εἶπε δισταζών, διὰ νὰ φέρῃ τὸ ποθεύμενον ἀποτέλεσμα, δυστυχῶς γνωρίζομεν ποῖος ἐφόρει αὐτὸ τὸ ἑσπέρας τὸ Κίτρινον Δόμινον. Ὁ ἀδελφός μου Ἰωσήφ.

» — Σιωπῆ, εἶπε διὰ τόνου ἰκετευτικοῦ ὁ θεῖος του, ἀρπάσας συγχρόνως τὸν βραχίονα τοῦ ἀνεψιοῦ του.

Τὴν ταχεῖαν ἐκείνην κίνησιν ἀντελήφθη ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος ἀνέκραξε :

« — Ἀδελφός σας ! Συγχωρήσατέ με δὲν τὸ ἐγνωρίζον. Τώρα ὅμως ἐνθυμοῦμαι ἤκουσα πράγματι ὅτι ὁ κύριος Βένσων εἶχε καὶ ἄλλον υἱόν».

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ἄρτλεϋ ἐγένετο σοβαρότερον.

« — Ὁ ἀδελφός μου ἀπὸ τίνος ἔχει διωχθῆ ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου, διὰ τοῦτο δὲν τὸν εἶδατε ποτὲ ἐδῶ. Ἄλλ' αὐτὴν τὴν νύκτα ἐπίστευεν, ἢ τοῦλάχιστον μὲ ἔκαμνε νὰ τὸ πιστεύσω, ὅτι θὰ συμφιλιωθῇ, καὶ κατώρθωσα νὰ τοῦ προμηθεύσω τὸ ἀναγκαῖον δόμινον, καὶ τοῦ ἐξασφαλίσω τὴν εἴσοδον εἰς τὴν οἰκίαν. Μαλιστα ἔκαμνα κατὶ περισσώτερον, τοῦ ἔδειξα ἰδιαιτέραν θύραν, διὰ τῆς ὁποίας ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βιβλιοθήκην, μὴ ὑποπτεύσας ποτὲ ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπέλθῃ ρῆξις μεταξὺ υἱοῦ καὶ πατρὸς ἐκ συνεντεύξεως, ἔστω καὶ μυστικῆς. Ἠγάπησα τὸν ἀδελφόν μου, ἂν καὶ ἐγνωρίζον τὸ παρελθόν του, εἶχον ὅμως ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτόν. Οὔτε τώρα ἠμπορῶ νὰ ἐννοήσω ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μετὰ τοῦ... »

Ἐναῦθα ἡ φωνὴ τοῦ ἀμιμήτου ἐκείνου ὑποκριτοῦ διεκόπη. Ἐρρίφθη κατατεθλιμμένος ἐπὶ ἑδρας καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν.

Ὁ ἰατρός δὲν εἶχε λόγους νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ αὐτοῦ, ἐπομένως τὸν παρετήρησε μετὰ βλέμματος σοβαροῦ καὶ ἡπίου.

« — Κύριε Βένσων, δεχθῆτε, παρακαλῶ, τὴν ἐκφρασὶν τῆς βραθυιάτης μου συμπαθείας. Τεταύτη ταρχικὴ σκηνή, διαδραματισθεῖσα ἐν οἰκογενεῖα ἐξόχου σεβασμοῦ, εἶνε ἰκανὴ νὰ καταβάλλῃ καὶ τὴν γενναϊοτέραν καρδίαν. Ἄν ὁ ἀδελφός σας εἶνε ἐδῶ... »

» — Ἰατρέ Τρεβίς, διέκοψεν ὁ Ἄρτλεϋ ἀνεγειρόμενος καὶ λαμβάνων τὴν χεῖρα τοῦ ἰατροῦ μετ' ἐκφράσεως ζωηρᾶς καὶ ἀκρατήτου, εἴσθε ἢ δὲν εἴσθε ὁ φίλος τοῦ πατρὸς μου καὶ ἡμῶν ; Ὅσον φοβερόν καὶ ἂν ἦνε καὶ νὰ τὸ σκέπτηται τις, ἐν τούτοις ὁ πατήρ μου ἠτύκατόνησε. Ἐτρόμαξα διὰ τὴν σημερινὴν ἡμέραν. Εἶνε ἡ ἐπέτειος συμβάντος, τὸ ὁποῖον τὸν ἐθασάνιζεν. Ὁ ἀδελφός μου — ὡς βλέπετε θὰ ὑποχρεωθῶ ν' ἀποκαλύψω μυστικὸν πολλῶν ἐτῶν — πρὸ τριῶν ἐτῶν, καὶ ἀκριβῶς τὴν ἰδίαν ἡμέραν συνελήφθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου κλέπτων ἐκ τοῦ γραφείου του. Κατ' ἔτος τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐπανήρχετο εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν νὰ παρακαλέσῃ καὶ λάβῃ συγχώρησιν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ πατρὸς μου, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀπολέσει διὰ τὴν κακοῦργον ἐκείνην πράξιν του. Μέχρι τοῦδε ὁ πατήρ μου κατώρθωσε νὰ ἀποφύγῃ τὰς δυσάρεστους ταύτας συνεντεύξεις, ἢ ἀπουσιαζών ἢ διατάττων ρητῶς τοὺς ὑπηρέτας νὰ ἐμποδίσουν τὴν εἴσοδον εἰς πάντας, ἀλλὰ σήμερον φαίνεται ὅτι προησθάνθη ὅτι τὰ τέκνα του συνώμοσαν ἐναντίον του, καίτοι ἡ Κάρρη τὸν χορὸν τοῦτον προητάμασε διὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν, ἅμα δὲ ὡς ἠννόησεν ὁ πατήρ μου τ-

τέχνασμα τοῦτο ἐπροτίμησε μᾶλλον τὸν θάνατον ἢ νὰ ἐπιβίῃ τὸν υἱὸν ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος κατέστρεψε τὴν ζωὴν του καὶ τὸν ἔσυρεν εἰς τὴν ἐρημίαν τὴν ὁποίαν βλέπετε».

Ὁ ἰατρός ἐπεσεν εἰς τὴν δι' αὐτὸν τοσοῦτον σατανικῶς στηθεῖσαν παγίδα.

« — Ἴσως, ἀλλ' ἂν ἔχη οὕτω, διατί ὁ ἀδελφός σας δὲν εἶνε ἐδῶ; Ὀλίγα μόνον λεπτά παρήλθον, ἀφ' ὅτου ὁ Ἰωῆς τὸν εἶδε κλίνοντα ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ κρατοῦντα τὸ ποτήριον, τὴν στιγμήν καθ' ἣν σεῖς καὶ ἡ ἀδελφή σας εἰσῆρχεσθε εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο, παρατηροῦντες τὸν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους νεκρὸν πίπτοντα πατέρα σας. Ἐπομένως θὰ ἦτο παρών, ὅτε ὁ πατήρ σας ἐφθάσεν ἀπὸ τοῦ κειτῶνός του ἢ ὅτε ἐπὶ τὸ θανάσιμον ποτόν. Διατί λοιπὸν νὰ ὑπεκφύγη, ἐὰν δὲν τὸν παρεκκίνηε ἄλλος λόγος φρικωδέστερος τῆς αὐτοκτονίας πατρός;

« — Δὲν γνωρίζω, δὲν ἤξεύρω τί νὰ εἶπω, ἀλλὰ δὲν δυναμὶ νὰ πιστεύσω ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔριψε τὸ δηλητήριο ἐντὸς τῆς φιάλης. Ὁ κλέπτης δὲν εἶνε ἐξ ἀνάγκης καὶ πατροκτόνος. Καὶ ἂν ἀκόμη εὐρίσκετο εἰς μεγίστην ἀνάγκην χρημάτων, τὰ ὁποῖα ἀναμφιβόλως τῷ χρηρηγεῖ ἡ διαθήκη τοῦ πατρός μου, θὰ ἐσκέπτετο σοβαρῶς τὸν κίνδυνον, προτοῦ ἀποφασίσῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ κακούργημα. Ὁχι, ὄχι, ἂν ὁ πατήρ μου ἀπέθανε δηλητηριασθεῖς, θὰ συνέβη λάθος, ἢ ἔριψε τὸ δηλητήριο διὰ τῆς ἰδίας του χειρὸς, οὐδέποτε ὅμως ἐρρίφθη διὰ τῆς χειρὸς τοῦ ἀδελφοῦ μου Ἰωσήφ.

« — Ἀχ καὶ ἐτόλμησε κανεὶς ἐδῶ νὰ τὸν κατηγορήσῃ διὰ τοιαύτην πράξιν;!

« — Ἐδὼ! ἀνέκραξεν ὁ Ἄρτλεῦ, δὲν εἶνε ἐδῶ ἡ θέσις σου. Φύγε, φύγε.

« — Ἡ θέσις μου εἶνε ὅπου προφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ Ἰωσήφ Βένσων, ἀπεκρίθη ἡ Ἐδὼ ὑπερηφάνως, εἴτε οἱ λόγοι εἶνε ὑπὲρ ἢ κατ' αὐτοῦ. Εἶμαι μνηστή του, τὸ γνωρίζεις καὶ ἐρωτῶ καὶ πάλιν, τίς ἐτόλμησε νὰ ἐκφέρῃ ἔστω καὶ ἀπλῆν ὑπόνοιαν ὅτι ὁ φιλόστοργος υἱὸς καὶ γενναῖος ἀδελφός, ὥπλισε κακούργον χεῖρα ἐναντίον τοῦ πατρός του;»

« — Κανεὶς, κανεὶς, ἀπήντησεν ὁ Ἄρτλεῦ λαμβάνων τὴν χεῖρά της, καὶ ἐπιχειρῶν, ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ, νὰ τὴν καθησυχάσῃ. Ἐλεγον μόνον...»

Ἄλλ' αἴφνης ἀπεσπάρθη ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ μετ' ἀποστροφῆς, καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸν ἰατρόν, προσβλέψασα δ' αὐτὸν ἰκετευτικῶς:

« — Δὲν ἐξεφράζετε ἀμφιβολίας, ἀνέκραξε, περὶ τοῦ μικροτέρου υἱοῦ τοῦ κυρίου Βένσων, διότι ἐφόρει ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον τὸν καθίστα ἀγνώριστον καὶ συνέπεσε νὰ μὴ εἶνε παρών, ὅτε ὁ πατήρ του ἐπίπετε νεκρός; Δὲν γνωρίζετε τὸν Ἰωσήφ, κύριε... κανεὶς εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν δὲν τὸν γνωρίζει. Καὶ αὐτὸς ὁ πατήρ του, δὲν ἐγνώριζε τὴν ἀξίαν του. Ἄλλ' ἐγὼ καὶ ὁ θεὸς Ἰωσήφ τὸν γνωρίζομεν καλῶς: ποτὲ δὲν θὰ ἔκαμνε παρόμοιον κακούργημα, τὸ ὁποῖον θὰ τοῦ εἶδιδε τὸ ἐπίθετον τοῦ ἀτίμου καὶ τοῦ δολοφόνου. Ἐὰν ὁ κύριος Βένσων ἀπέθανε δηλητηριασθεῖς, νομίζω ὅτι μᾶλλον αὐτὸς θὰ ἦναι κατὰ τὸν νόμον ἐξόριστος ἀδελφός του».

Καὶ ἐν ἀκρατῆτι ὀργῇ εἰδείξε τὸν ἐκπεπληγμένον Ἄρτλεῦ. Ἄλλ' ὁ ἀξιότιμος ἀδελφός, ἂν καὶ ἐταράχθη ἑλαφρῶς ὡς ἐκ τοῦ ἀπροσδοκῆτου ἐκείνου κινήματος, δὲν ἐπιάνετο καὶ τόσον εὐκόλως.

« — Ἐδὼ, λησμονεῖς τὸν ἑαυτὸν σου, εἶπε μετὰ φωνῆς

ἐπιβλητικῆς. Ἡ φρίκη τοῦ τρομεροῦ συμβάντος σὲ ἐτάραξεν. Ἐγὼ δὲν ἀπορῶ διὰ τοῦτο, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ ἰατρός δὲν θὰ σὲ ἐννοήσῃ εὐκόλως. Ἡ δεσποινὶς Ἐδὼ ἠγάπα τὸν ἀδελφόν μου, ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἰατρόν μετὰ μειδιάματος δικαιολογητικοῦ, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὸν θεῖον Ἰωσήφ νὰ τρίξῃ τοὺς ὀδόντας ἐν ἀγανακτῆσει. Ἦσαν μεμνηστευμένοι, πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς πράξεως, καὶ φυσικῶ τῷ λόγῳ δὲν ἠδυνήθη ποτὲ νὰ θεωρήσῃ αὐτὸν ἔνοχον κακούργηματος, τὸ ὁποῖον ἀπλῆς πιστοποιηθέν, ἀναγκαιῶς θὰ ἤγειρεν ἐμπόδιον μεταξύ των. Τὸν ἄνομαζεν ἐξόριστον πᾶν ἄλλο δηλαδὴ ἀφ' ὅ,τι εἶνε. Φαίνεται μάλιστα ὅτι εἶνε ἐντελῶς πεπεισμένη περὶ τῆς ἀθωότητός του, ἐνῶ ἡμεῖς — διεκόπη καὶ ἀνέβλεψε πρὸς τὴν ἀδελφὴν του Κάρραν, ἡ ὁποία εἰσῆρχετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰς τὸ δωμάτιον — ἐνῶ ἡμεῖς, ἐξηκολούθησε, χαμηλοφῶνως καὶ θλιβερῶς, λαμβάνων τὴν νύκν του σύμμαχον ἐκ τῆς χειρὸς, γνωρίζομεν πολὺ καλὰ ὅτι ὁ δυστυχὴς ἀδελφός μας ἦτο ἔνοχος κακούργηματος, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ πατήρ μας τὸν ἐξώρισε. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἔχει σχέση μετὰ τὸ σημερινόν συμβάν, δὲν πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν τί ἐπραξεν τὸ φοβερόν αὐτὸ ὑποκείμενον τότε, ἀλλὰ ποῖαν σχέσιν ἔχει ἡ πρῶσις του κατ' αὐτὴν τὴν νύκτα μετὰ τοῦ θανάτου τοῦ πατρός μας. Δὲν δυναμὶ νὰ τὸ ὀρίσω, καὶ ὅμως...»

Ὁ πανοῦργος τόνος τῆς φωνῆς τοῦ ὠμίλει εὐγλωττότερον τόμων ὀλοκλήρων. Ὁ μέγας ἐκεῖνος ὑποκριτής, εἶχε προφανῶς ἀναγκασθῆ νὰ ἠμιλήσῃ, παρὰ τὴν θέλησίν του, διότι ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑπεκφύγη.

« — Ἀχ! Ἄρτλεῦ, ἀνέκραξε μετὰ τρομῶδη φωνῆν ἡ Κάρρη. Δὲν εἶνε δυνατόν οὔτε σύ οὔτε ἡμεῖς νὰ φαντασθῶμεν ὅτι ὁ Ἰωσήφ ἐξετέλεσε ποτὲ τοιαύτην τρομερὰν πράξιν! »

Ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Ἐδὼ ἐξωγραφίζετο ἡ ἀπελπισία, διότι παρετήρει τὸ πρόσωπον τοῦ ἰατροῦ τὸ ὁποῖον ἐκαλύπτε νέφος δικαίας ὑποψίας, καὶ ὅτι καὶ τοῦ πιστοῦ αὐτῆς θεοῦ Ἰωσήφ ἡ ὄψις ἐξεφράζε φοβερὰν ἀμφιβολίαν.

« — Ἦθελον νὰ ἦτο ἐδῶ ὁ Ἰωσήφ, ἐξηκολούθησεν ἡ Κάρρη, ἐκτὸς ἑαυτῆς, θὰ ὠμίλει διὰ τὴν καταστροφὴν αὐτῆν, τὴν ὁποίαν ἐπέφερον εἰς τὴν οἰκογένειάν μας.»

Ἄλλ' ὁ ἰατρός ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν συγκινεῖνται διὰ τόσῳ μικρὰ πράγματα.

« — Ναί, τὸ Κίτρινον Δόμινον θὰ ἦτο καλὸν νὰ ἦρχετο τώρα, εἶπεν ὁ ἰατρός βλοσυρῶς.

« — Ἡ μεγαλειτέρα κατηγορία εἶνε, ὅτι δὲν εὐρίσκεται ἐδῶ, παρετήρησε χαμηλοφῶνως ὁ Ἄρτλεῦ. Ἐπέταξεν ἅμα εἶδεν ὅτι ὁ πατήρ μας ἐπεσεν.

« — Ἀλλὰ θὰ ἐπιστρέψῃ, ἀνέκραξεν ἡ Ἐδὼ μετὰ ζωηρότητος.

« — Ἄν ἐπιστρέψῃ, δὲν θὰ ἔχω ἀνάγκην μεγαλειτέρας ἀποδείξεως περὶ τῆς ἀθωότητός του, εἶπεν ὁ θεὸς Ἰωσήφ.

« — Οὔτε ἐγὼ, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔλθῃ αὐτὴν τὴν νύκτα, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός.

« — Ἰκανοποιήθητε λοιπὸν, διότι ἰδοὺ αὐτὸς, ἀνέκραξε ἐκ τοῦ μέρους εἰς τὸ ὁποῖον ἤμην προφυλαγμένος, μετὰ τὴν προσωπίδα ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ ταχέως φορῶν τὸ Κίτρινον Δόμινον.»

Καὶ προῦχώρησα πρὸς τοὺς περὶ τὴν τραπέζην συνηγμένους.

Ε'

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟΝ ΔΟΜΙΝΟΝ

Ἦχος κραυγῶν καὶ ἐκφωνήσεων μὲ ὑπεδέχθη.

«— Ἰωσήφ! ἀνεφώνησεν ἡ Ἐδίθ σπεύσασα πρὸς με.

Ἄλλ' ἔτεινα τὴν χεῖρά μου διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσω νὰ προχωρήσῃ καὶ ἔστρεψα μετ' αὐστηροῦ νεύματος πρὸς τὸν Ἀρτλεῦ Βένσων.

«— Ποίους λόγους ἔχεις, ἠρώτησα, νὰ νομίζεις ὅτι ἡ δηλητηρίασις ἦτο ἔργον τοῦ Κίτρινου Δομίνου;

«— Μ' ἐρωτᾶτε; ἀπήντησε, μετὰ στιγμιαίαν παῦσιν, ἀρκούσης τῆς ὁποίας ἡ φωνή μου ἀντήχει ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἐξεγείρουσα παράξενα σημεῖα ἀμφιβολίας ἐπὶ τῶν προσώπων τῶν πλειοτέρων παρευρισκομένων. Τολμᾶτε λοιπὸν νὰ ἀντιτείνετε, ἐψιθύρισε προχωρῶν κατὰ ἓν βῆμα.

«— Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τί ἐπραξε τὸ Κίτρινον Δόμινον ὥστε σύ, ἢ ἄλλος τις νὰ τὸ νομίζῃ ὡς ὑπεύθυνον διὰ τὴν τραγωδίαν, τὴν συμβῆσαν ἐνταῦθα; ἠρώτησα σταθερῶς.

«— Δὲν εἶσαι ἀδελφός μου, λοιπὸν; ἀνέκραξεν μετὰ φωνῆς ἀνησυχου καὶ ὀργίλης. Δὲν εἶσαι σύ, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπὸ τὴν ἀναδενδράδα ἐπρομήθευσα Κίτρινον Δόμινον διὰ νὰ σοὶ δοθῇ εὐκαιρία νὰ ἴδῃς τὸν πατέρα μας αὐτὴν τὴν νύκτα καὶ νὰ πραγματοποιήσῃς τὴν συμφιλίωσιν τὴν ὁποίαν τόσον κκιρὸν ἐπεθύμεις; Δὲν εἶσαι σύ ὁ ὁποῖος κατόπιν μὲ ἠκολούθησες εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον καὶ ἐκρύβης ἐκεῖ ὅπου πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἐξῆλθες, ὅπως, ὡς ἔλεγες, ριφθῆς εἰς τοὺς πόδας τοῦ πατρός σου καὶ ζητήσῃς συγγνώμην παρ' αὐτοῦ διὰ παρελθόν, διὰ τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ μετεμελήθης; Ἡ εἶσαι ἀσυλλόγιστος γελωποιοὺς ὁ ὁποῖος ἐτόλμησε νὰ ἐνδύθῃ πρὸ δόμινον, τὸ ὁποῖον ὁ ἀδελφός μου ἀφῆκε, καὶ ἀμέριμος τοῦ τρομεροῦ δυστυχήματος, τὸ ὁποῖον προσέβαλλε τὴν οἰκογένειάν μας, ἦλθες ἐδῶ διὰ νὰ μᾶς θέσῃς εἰς ἀπείριαν καὶ μᾶς τρομάξῃς;

«— Εἶμαι αὐτὸς ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον ἐδώσατε τὸ δόμινον, ἔάν αὐτὸ μόνον ἐπιθυμῆτε νὰ μάθετε, Ἀρτλεῦ Βένσων καὶ εἶμαι ὁ ἴδιος τὸν ὁποῖον ὀδηγήσατε ὅπως κρυθῶ, διὰ λόγους τοὺς ὁποίους ἡ συνείδησίς σου θὰ σὲ πληροφορήσῃ. Ἐάν τὸ Κίτρινον Δόμινον ἔθεσε δηλητηρίου ἐντὸς τοῦ ποτηρίου τοῦ κυρίου Βένσων, τότε ἐπ' ἐμοῦ πρέπει νὰ ριφθῇ τὸ βάρος τῶν συνεπειῶν, ἐπειδὴ ἐγὼ μόνον ἐφόρεσα τὴν προσωπίδα αὐτὴν, ἀφ' ἧς στιγμῆς συνητηθήμεν ὑπὸ τὴν ἀναδενδράδα, τὸ ὁποῖον δύναται, νομίζω, ν' ἀποδειχθῇ διὰ τοῦ κυρίου αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον ὀνομαζέτε θεῖον Ἰωσήφ, τῆς κυρίας αὐτῆς τὴν ὁποίαν ὀνομαζέτε Ἐδίθ».

Τὸ μέσον τοῦτο τῆς προσβολῆς ἐπέφερε τὸ ποθεύμενον ἀποτελεσμα.

«— Ποίος εἶσαι; ἦσαν αἱ λέξεις αἱ ἐξεληθῶσαι τῶν ἤδη λευκανθέντων χειλέων τοῦ Ἀρτλεῦ. Ἀφαιρέσατέ του τὴν προσωπίδα, ἰατρέ! ἄς ἴδωμεν τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος τολμᾷ νὰ μᾶς περιπαίξῃ κατὰ τὴν νύκτα αὐτὴν!

«— Περιμεινάτε! ἀνέκραξα, ἀποτεινόμενος ὅχι μόνον πρὸς τὸν ἰατρὸν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν θεῖον Ἰωσήφ καὶ τὰς κυρίας, διότι πάντες εἶχον προχωρήσει ἤδη ἅμα ἤκουσαν τὴν διαταγὴν τοῦ Ἀρτλεῦ. Ἄς βεβαιωθῶμεν πρῶτον ὅτι εἶμαι τὸ Κίτρινον Δόμινον, τὸν ὁποῖον ὀδηγήσατε εἰς τὰς αἰθούσας σας κατ' αὐ-

τὴν τὴν ἐσπέραν. Δεσποινὶς Βένσων, θὰ μὲ συγχωρήσετε ἂν αὐθαδιάζω νὰ σᾶς ἐρωτήσω ποῖος ἦτο ὁ χαιρετισμὸς σας τῆς νυκτὸς αὐτῆς;

«— ὦ! ἀνέκραξε μὲ τρέμουσαν φωνὴν ἀμφιβολίας καὶ φόβου. Δὲν ἤξεύρω. Ἄν καλῶς ἐνθυμούμαι, σᾶς εἶπον ὅτι ἐχάρην διότι σᾶς εἶδον, καὶ ἠλπίζον ὅτι τὰ σχέδιά σου ἤθελον ἐπιτύχει τὸ ἐσπέρας.

«— Εἰς τὰ ὁποῖα, εἶπον, δὲν ἔδωκα ἀπάντησιν, ἀλλὰ ἐσφιγξα τὴν χεῖρά σας, μετὰ βεβαιότητος ὅτι εἶσθε φίλος, καίτοι δὲν εἶχατε μεταχειρισθῆ τὴν λέξιν «αἰθούσας».

«— Ναί, ναί, ἀπεκρίθη, ἐρυθριῶσα καὶ τεταραχμένη.

«— Καὶ σύ, θεῖε Ἰωσήφ, ἐξηκολούθησα, ποῖοι ἦσαν οἱ λόγοι σας; Πῶς ἐχαιρετίσατε τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ ἀμαρτήσας ἀνεψιός σας, ὡς σᾶς εἶπον;

«— Εἶπον: Τὸ νὰ προσποιηταί τις τὸν κίβδηλον ὅταν εἶνε ἀθῶος, ἀναγκάσιως τὸν ἐκθέτει εἰς παρεννοήσεις.

«— Εἰς τὴν ὁποῖαν ἀμφίβολον φράσιν ἀπεκρίθη, ὡς θὰ ἐνθυμῆσθε ἀπλῶς: «Αὐτὸ εἶνε ἀληθές», ἀπάντησις, ἐν παρόδῳ, ἡ ὁποία ἐφάνη ὅτι διηγείρε τὴν περιέργειάν σας καὶ ὅτι σὲ ἐνέβαλλεν εἰς παραδόξους συγχιτισμούς.

«— Θεὸς νὰ μᾶς προστατεύσῃ! ἀνέκραξεν ὁ θεῖος Ἰωσήφ.

Ἡ ἐκφώνησις ἦτο κατὰλληλος. Ἐστράφη πρὸς τὴν τρέμουσαν Ἐδίθ.

«— Δὲν θὰ ἐπιχειρήσω εἶπον, νὰ ἐπαναλάβω καὶ νὰ σᾶς ἀναγκάσω νὰ ἐπαναλάβετε, τὸν μεταξύ μας διάλογον. ἐπειδὴ θὰ ἐνθυμηθῆτε ὅτι λίαν ταχέως διεκόπη ὑπὸ τοῦ κυρίου Βένσων. Ὅπωςδὴποτε, θὰ μοι κάμετε τὴν χάριν νὰ ἐκφράσετε τὴν πεποιθήσιν σας, ἂν εἶμαι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εὐρίσκετο μετ' ὑμῶν πρὸ μιᾶς ὥρας ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος τῆς αἰθούσας.

«— Ναὶ τὸ ὁμολογῶ, ἀπεκρίθη, μετὰ ὑπερηφάνου ἐπάρσεως τῆς κεφαλῆς της.

«— Λοιπὸν ὑπολείπεται μόνον νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ὁ κύριος Βένσων ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τὸν ἠκολούθησε εἰς τὸ δωμάτιον. Δὲν γνωρίζω ἄλλον τρόπον διὰ νὰ τὸν πείσω εἰμὴ ἐρωτῶν αὐτὸν ἂν ἐνθυμῆται τὰς παραγγελίας, τὰς ὁποίας εὐηρεστήθη νὰ μοὶ δώσῃ ὅτε μοὶ προσέφερε τὸ δόμινον αὐτό.

«— Ὅχι... δηλαδή... ὅπως καὶ ἂν ἔχη, ἐδόθησαν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον ὑπέθεσα ὅτι ἦτο ἀδελφός μου.

«— Ἄ! λοιπὸν εἰς τὸν ἀδελφόν σας, εἶπον, ἐδώσατε αὐτὴν τὴν ὀδηγίαν, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ποτήριον τὸ ὁποῖον θὰ εὐρίσκον ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς βιβλιοθήκης. Μοὶ εἶπατε ὅτι ἐάν δὲν εἶχεν ὀσμὴν οἴνου, θὰ ἠννόουν ὅτι ὁ πατήρ σας δὲν ἔλαβε τὸ νυκτερινόν του ποτὸν καὶ θὰ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην νὰ τὸ πῖν— ὀδηγία, ὡς πάντες θὰ ὁμολογήσουν— ἡ ὁποία θὰ εἶχε τὸ ἀποτέλεσμα νὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ πλησιάσω εἰς τὴν τραπέζαν, νὰ ἀνυψώσω τὸ ποτήριον καὶ νὰ παρατηρήσω αὐτὸ κατὰ τὸν ὑποπτον τρόπον, τὸν ὁποῖον ἠκούσατε.

(Κατὰ τὸ Ἀγγλικόν)

Φ.

[Ἔπεται τὸ τέλος].

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΚΡΙΒ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ ΠΡΩΥΠΟΥΡΓΟΣ

Καί ὑπὸ τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς θλίψεως παραφερομένη τῷ ἀπέτεινεν ἀποχαιρετισμούς τοσοῦτον τρυφεροῦς καὶ σπαραξικαρδίου, ὥστε ὁ Φερνάνδος καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἤρχισαν νὰ κλαίωσιν. Ὁ Γεράρδος ἀφ' ἑτέρου ἐφαίνετο ἔρμαιον σφοδρᾶς πάλης ὠλόλυζε συστρέφων τὰς χεῖρας, καὶ τέλος, γονυπετῶν παρὰ τὴν κλίνην τῆς Ἰωάννας, ἀνέκραξε :

— Δὲν ὑποφέρω πλέον... δὲν ἀντέγω, καὶ ἄς μὲ βλασφημῆσῃ πάλιν, καὶ ἄς μὲ φονεύσῃ τὴν φορὰν αὐτὴν, θὰ τὸν ἐπανιδῆς, κυρία, θὰ τὸν ἐπανιδῆς !

— Ποῖον ; ἠρώτησεν ἡ Ἰωάννα, τὴν ὁποῖαν ἡ λέξις αὕτη ἐπανέφερεν εἰς τὴν ζωὴν.

Καὶ οἱ ἐμψυχωθέντες καὶ ἀκτινοβολοῦντες αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἐνητένιζον τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Γεράρδου.

— Ἄκουσον, ἄκουσον ! εἶπεν ὁ γέρον, τὸν ὁποῖον ἡ ἄμμετρος συγκίνησις ἠμυπόδιζε νὰ κρατῆ τακτικὴν σειρὰν τῆς διηγήσεώς του.

» Ἐκαθήμεν ἐπὶ τῶν βράχων κάτω ἔρρεεν ὁ χεῖμαρρος ἡ νύξ ἦτο ψυχρά· ἀλλ' ἐγὼ ἤμην ἀνακίσθητος πρὸς τὸ ψῦχος... εὐρισκόμεν ἀπέναντι τῶν παραθύρων αὐτοῦ... τὸ δωματιὸν τοῦ ἐφωτίζετο καὶ τὸν ἔβλεπον νὰ γράφῃ, ἔπειτα νὰ βαδίσῃ μὲ βήματα τεταραχμένα, τὰ ὁποῖα ἐφανέρωναν ὀργὴν... Ἐναντίον μου πιθανόν, ἀλλ' ἀδιάφορον, ἐγὼ τὸν ἔβλεπον ! αὐτὸ ἤρκει, καὶ θὰ ἔμενον ὅλην τὴν νύκτα εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν. Αἶφνης τὸ πρὸς τὸν κρημνὸν παράθυρόν του ἀνοίγεται... τριάκοντα ποδῶν ὕψος. Κρημνίζεται ! ἐγὼ κατόπι, ἀλλ' ἀπὸ χαμηλότερον μέρος. Κυλιέται εἰς τὸν χεῖμαρρον, μιλζὺ καὶ ἐγὼ, ἐπειδὴ ἐρίφθη χωρὶς νὰ αἰσθάνωμαι τί πράττω, μὲ μόνην τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀποθάνω μετ' αὐτοῦ. Ἦθελον νὰ τὸν σώσω, καὶ ἡ ἰδέα αὐτὴ ἐδιπλασίαζε τὰς δυνάμεις μου, ἂν καὶ ἤμην λίαν ἀδύνατος. Τὸν ἔφερον, τὸν ἔσυρον λιπθθυμον ἐπὶ τῶν βράχων. Ἐνόμισα ὅτι ἀπέθανεν· ὁ εἰς βραχίων του κατὰ τὴν πτώσιν ἐθλάσθη, ἡ δὲ κεφαλὴ του, ἐπὶ βράχου ἀποτόμου κτυπήσασα, ἔσταξεν αἷμα. Τί νὰ κάμω τότε; ἡ ἡμέρα ὑπέρωσεν· ἔδραμον πρὸς τὸν πύργον, ζητῶν βοήθειαν, ὅτε συνήντησα καθ' ὁδὸν μεγαλοπρεπῆς φορεῖον ἐντὸς αὐτοῦ εὐρίσκειτο μέγας ἄρχων, ὁ Καρδινάλιος Βιβιένας, ἐρχόμενος πρὸς ἐπίσκεψιν σας. Μ' ἐδοῦθησεν ὁ ἴδιος νὰ μεταφέρωμεν μέχρι τῆς ἀμάξης τὸν ἀτυχετὸν Καρδινάλιον, ὁ ὁποῖος τότε μόλις ἤρχισε νὰ συνέρχεται. Καὶ ὅταν ἔμαθε τί ἔκαμα :

« — Μοῦ ἔσωσες οἷς τὴν ζωὴν, εἶπεν, ἄς λησμονήσωμεν τὴν πρώτην, καὶ μόνον περὶ τῆς παρούσης ἄς φροντίσωμεν ».

Μοὶ ἔτεινε τὴν τρέμουσαν χεῖρά του, μὲ ἐσυγχώρησε καὶ δὲν μὲ κατηράσθη πλέον, τώρα μὲ ἀγαπᾷ· ἀγαπᾷ ἐμέ, τὸν ταλαίπωρον Γεράρδον, λησμονήσας ὅλα αὐτοῦ τὰ παρὰ πτώματα... Ἄλλὰ δὲν πρόκειται ἤδη περὶ τούτου· πρόκειται περὶ ὑμῶν, κυρία, τὴν ὁποῖαν ἐνεθυμείτο ἀδικλείπτως.

« — Ἀφοῦ ἐκείνη μὲ νομίζῃ νεκρόν, εἶπεν, ἄς ἔχῃ πάντοτε αὐτὴν τὴν ἰδέαν.

» — Naί, ἀπεκρίθη ὁ Καρδινάλιος, αὐτὸ εἶνε συμφέρον καὶ διὰ σέ καὶ δι' ἐκείνην ».

Τότε τὸν ὑπεχρέωσε νὰ ὀρκισθῆ ὅτι δὲν θὰ διαταράξῃ τὴν ἡσυχίαν σας, καὶ ὅτι ποτὲ δὲν θὰ σας φανερώσῃ ὅτι ζῆ εἰσέτι. ἐπίσης ὀρκίσθη καὶ ἐγὼ ἐπὶ τῆς ζωῆς μου· ὁ δὲ Κάρολος, ἀνακτῆσας τὴν υγείαν του, ἀνεχώρησεν εἰς Ἀγγλίαν· ἀλλὰ πρὶν ἀναχωρήσῃ, μοὶ παρήγγειλε καὶ πάλιν νὰ ἐπαγρυπνῶ ἀδικλείπτως ἐφ' ὑμῶν. Ἐκτοτε σας παρηκολούθουν κατὰ βῆμα κρυφίως, σας ἔβλεπον, καὶ ἔγραφον καθ' ἑκάστην πρὸς αὐτόν: « Τὴν εἶδον », ἀλλὰ πρὸ τινῶν ἡμερῶν τῷ ἔγραψα : « Ἀσθενεῖ βαρέως ». Τότε ἐγκατέλιπεν ὅλα καὶ ἐπανῆλθεν.

— Εἶνε λοιπὸν ἐδῶ ;

— Naί, ἂν καὶ ὁ Καρδινάλιος, ὁ ὁποῖος ἦλθε τὸ πρωί, ἐζήτησε νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ, αὐτὸς μένει εἰς Γρενάδην, καὶ τὴν μὲν ἡμέραν κρύπτεται, τὴν δὲ νύκτα εἰσέρχεται εἰς τοὺς κήπους τοῦ παλατιοῦ του καὶ πλησιάζει ὑπὸ τὰ παράθυρά σας, ἢ μὲ ἀποστέλλει νὰ κατασκοπεύσῃ... ὡς πρὸ ὀλίγου, ὅτε μὲ κατελαβετε... καὶ πρὸς χάριν ὑμῶν ἐπιόρησα.

— Ὁ Θεὸς θὰ συγχωρήσῃ τὴν ἐπιορκίαν αὐτὴν ! ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα, ἐπίσης καὶ ὁ Κάρολος... Ἄς ἔλθῃ, ἐὰν ἐπιθυμῆ νὰ μὲ προσθάσῃ ζῶσαν !

Καὶ ἐνῶ ὁ γέρον ἐτάχυνε τὸ κλονούμενον αὐτοῦ βῆμα, ἡ Ἰωάννα, ἀναλαβοῦσα πρὸς στιγμὴν ζωὴν καὶ ἐνέργειαν, ἔγραψεν ἐν βίᾳ λέξεις τινάς, καὶ ἐχειρίσασα αὐτάς εἰς τὸν Φερνάνδον.

— Τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν, εἶπε, νὰ δώσουν πρὸς τὸν Καρδινάλιον Βιβιέναν καὶ νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ ἔλθῃ ἀμέσως.

Τὰς λέξεις ταύτας εἰποῦσα, κατέστη ὡρᾶ καὶ περίτρομος... ἠνοίχθη ἡ θύρα καὶ ἐνεφανίσθη ὁ Κάρολος.

Ἡ Ἰωάννα οὐδεμίαν ἐπίπληξιν ἔκαμε πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ἔτεινε τὴν χεῖρα ἀντὶ συγγνώμης ! Ἐκείνος ἔδραξε τὴν χεῖρά της καὶ τὴν κατέβρεξε διὰ τῶν δακρυῶν του.

— Διατί κλαίεις, Κάρολε ; εἶπεν ἡ Ἰωάννα, εἶμαι εὐτυχής... σὲ ἐπανεῖδον ! Ἀλλὰ σὺ, ὁ ὁποῖος μὲ ἠγάπας, διατί νὰ μοῦ προξενήσῃς τὸν θάνατον, διατί μὲ ἀρῆκες ;

— Ἐπρεπε νὰ τὸ κάμω ! ἀνεβόησεν ὁ Κάρολος ὀλολύζων.

— Naί, γνωρίζω ὅτι μυστικόν τι ὀλέθριον μὰς ἐχώριζε, μυστικόν, τὸ ὁποῖον, ὡς μὲ εἶπες, ἐπροξένει θάνατον... Τώρα ἡμπορεῖς νὰ μοὶ τὸ ἐκμυστηρευθῆς, χάρις τῷ Θεῷ, δυνάμει νὰ τὸ ἀκούσω... Διὰ νὰ συμμερισθῶ τὰς θλίψεις σου, νὰ ἀποκτήσω τὴν καρδίαν σου, καὶ οὕτως αἱ τελευταῖαι στιγμὴ τῆς ζωῆς μου νὰ κατασταθῶσιν αἱ εὐτυχέστεραι !...

Ὁ Κάρολος ἐπλησίασε τότε ζωηρῶς τὴν Ἰωάνναν, ἀλλὰ παρατηρήσας τὴν ἀδελφὴν της, ἰσταμένην ἀκίνητον παρὰ

τὴν κλίνην, ἔκλινε πρὸς τὸ εὖς τῆς φίλης του καὶ εἶπε λέξεις τινὰς χαμηλοφώνως. Ἀνέλαμψαν τότε ὑπὸ χαρᾶς οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἰωάννας.

— Ἀχάριστε, τῷ εἶπε, μόνον αὐτὴν τὴν στιγμήν ἔδειξες ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν φίλην σου!... Ἀμφέβαλλες περὶ τοῦ ἔρωτός της, καὶ ἐλησμόνησες τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας, τὰς ὁποίας διήλθομεν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Σορρέντης!...

Διεκόπη, ἰδοῦσα τὸν Φερνάνδον ἀκολουθούμενον ὑπὸ τοῦ Καρδινάλιου.

— Θεοβάλλε, τῷ εἶπε, σὲ κατέκρινον ὡς ἄδικον καὶ αὐστηρόν, ἐνῷ ἐξεπλήρονες ἐπαξίως τὰ αὐστηρὰ χρέη ἱεράς φιλίας. Συγχώρησόν με, φίλε μου...

Καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα τότε ὁ λειτουργὸς ἐκεῖνος, μὲ τὴν ἀπαθῆ του φυσιογνωμίαν καὶ τὸν αὐστηρὸν χαρακτήρα, μὴ δυναθῆς νὰ ὑπερνηκίση τὴν συγκίνησιν του ἀνελύθη εἰς δάκρυα, αὐτὸς ὅστις ἐφαίνετο ὅτι ποτὲ δὲν ἐδάκρυσε.

— Θὰ ζήσης, ἀνέκραξε, θὰ ζήσης Ἰωάννα, πρὸς εὐτυχίαν τῶν φίλων σου!

— Ὅχι, αἰσθάνομαι, ὅτι πλησιάζει ἡ ὀλεθρία στιγμή! δι' αὐτὸ σὲ ἔκραξα.

Καὶ ἀτενίζουσα αὐτὸν καὶ τὸν Κάρολον μετὰ τρυφερότητος,

— Σεῖς, εἶπεν, οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξατε σύντροφοι τῶν πρώτων μου ἡμερῶν, σεῖς ἐπιθυμῶ νὰ γίνετε καὶ τῶν τελευταίων μου ὥστε ἡ ζωὴ μου, ὅπως ἤρχισε γλυκεῖα, οὕτω καὶ νὰ παύσῃ, καὶ τώρα ὅτε τὰ πάντα γνωρίζω δὲν θὰ ἀρνηθῆς πλέον τὴν ἑνώσιν μας... Ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ νὰ ἀποθάνω σύζυγός σου! Καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτὴν στιγμήν εἰς σὲ νὰ ὀφείλω τὴν εὐδαιμονίαν αὐτὴν, ἡ ὁποία ἦτο ἡ ἐλπίς καὶ τὸ ὄνειρον ὀλοκλήρου τῆς ζωῆς μου.

Ὁ Θεοβάλλος ἀνεσκήρτησε μετὰ ταῦτα ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους του, οἱ δὲ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐγερθέντες ὀφθαλμοὶ του ἐνέφαινον εὐσέβειαν, τρυφερότητα καὶ ἀπελπισίαν. Ἐλαβε τρέμων τὴν χεῖρα τοῦ Καρόλου, τὴν ἔθεσεν ἐντὸς τῆς ψυχρᾶς χειρὸς τῆς Ἰωάννας, μετὰ ταῦτα διὰ φωνῆς ἑντονωτέρας ἀπήγγειλε τὰς ἱεράς εὐχάς, καὶ ἐπεκατέστη ὑπὲρ αὐτῶν τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀγγέλων.

Ἡ νεκρὰ ἀλλ' ὠχρὰ νύμφη ἔστρεψε πρὸς αὐτὸν τὸ βλέμμα μετ' εὐγνωμοσύνης, μετὰ ταῦτα ἔθλιψε τὸν Κάρολον ἐπὶ τῆς καρδίας της... καί, ὡσεὶ ἐμελλε μετὰ τοῦ τελευταίου αὐτοῦ ἀσπασμοῦ νὰ ἀφήσῃ τὴν ζωὴν, ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς πρὸς αὐτὸν τὸν οὐρανόν, λέγουσα,

— Φίλτατέ μου... σύζυγε! ἐκεῖ θὰ σὲ περιμένω!...

Καὶ ἡ Ἰωάννα δὲν ὑπῆρχε πλέον! Οἱ δύο φίλοι ἐνηγκαλισθῆσαν κλαίοντες μετὰ ταῦτα γονυπετήσαντες ἀμφοτέρω παρὰ τὴν κλίνην τῆς φίλης των, διήλθον ὅλην τὴν νύκτα προσευχόμενοι!...

Ἡ Ἰσαβέλλα δλόκληρον τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν διέμεινε ὠχρὰ καὶ καταψυχρὸς πλησίον τῆς ἀδελφῆς της ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκεῖνης ἡ εὐθυμία της ἀπώλετο, ἡ ροδίνη ἀνθρωπότης τῶν παρειῶν της ἐξέλιπε, καὶ βαθὺς ρεμβασμός διεδέχθη τὴν συνήθη ἀδιαφορίαν της.

Τρεῖς μῆνες παρῆλθον οὕτω. Καὶ ὅτε ὁ Φερνάνδος ἀπετόλμησε νὰ ἀναφέρῃ πρὸς αὐτὴν περὶ συνεισέσιου, ἐκεῖνη ἀπεκρίθη,

— Δὲν νυμφεύομαι πλέον... Θὰ εἰσέλθω εἰς μοναστήριον.

Καὶ ὅτε ὁ μνηστὴρ της προσεπάθει νὰ τὴν μεταπείσῃ, ἐκεῖνη πάντοτε ἀπήντα,

— Γνωρίζω ὅλας τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ ἐξοχα προτερήματά σου... σὲ ὑπολήπτομαι καὶ σὲ ἀγαπῶ· ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ ὑπανδρευθῶ, θὰ εἰσέλθω εἰς μοναστήριον.

Ὁ Φερνάνδος, ἀδύμωνὸν κατὰ τὸσαύτης πεισμονῆς, ἀπεφασίεσε νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ μόνον καὶ τελευταῖον μέσον μετέβη εἰς Μαδρίτην ἵνα εὕρῃ τὸν Καρδινάλιον Βιθιέναν καὶ τὸν Κάρολον.

II'

Ὁ Φερνάνδος διετίθετο νὰ ἀπέλθῃ, ὅτε νέον ἐμπόδιον παρεμβλήθη κατέστησε τὸ ταξιδεῖόν του ἀνωφελές· ὁ δούξ τῆς Καρθαγάλης, ὁ πατὴρ του, τῷ ἐδήλωσεν ὅτι δὲν συναινεῖ πλέον εἰς τὸ συνοικεῖσιν αὐτό.

— Καὶ διατί, πάτερ μου; ἀνέκραξεν ὁ ταλαίπωρος Φερνάνδος ἀπηλπισμένως.

— Τὸ διατί, ἀπεκρίθη σοβαρῶς ὁ δούξ, τὸ γνωρίζεις πολὺ κκλά. Ὁ πολιτικὸς ἀνὴρ ἔχει μίαν μόνην ἰδέαν καὶ ἑνὰ σκοπόν, ὁ δὲ εὐγενὴς Ἰσπανὸς θεωρεῖ ἱεράν τὴν δεθείσαν ὑπόσχεσιν. Ἐγὼ εἶχον σκοπόν, ἐπειδὴ ἀπεγύμνωσαν ἀδίκως τὴν οικογένειάν μας τῶν πολιτικῶν θέσεων καὶ τιμῶν, ν' ἀναδείξω αὐτὴν τοῦλάχιστον λαμπρὰν διὰ τοῦ πλοῦτου, καὶ δι' αὐτὸ ἐπέτρεψα μὲν νὰ νυμφευθῆς τὴν ἀνεψιάν τοῦ δουκὸς τῆς Ἀρκου, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον, ὅτι ἡ Ἰωάννα δὲν ἤθελε νυμφευθῆ καὶ ἤθελεν ἀφήσει εἰς αὐτὴν ὅλην τὴν περιουσίαν της.

— Καὶ ἐκεῖνη ἀφῆκεν εἰς αὐτὴν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ, δηλαδὴ πᾶν ὅ,τι εἶχεν εἰς Νεάπολιν, τὰ ὁποῖα, καθὼς λέγουσιν, εἶνε σημαντικῆς ἀξίας.

— Πιθανόν, ἐγὼ αὐτὰ δὲν τὰ εἶδον, ἀλλ' εἶδον τὸ μέγαρον καὶ τοὺς κήπους τῆς Ἀλάμβρας, τοὺς ὁποίους ἠγόρασεν ἐδῶ εἰς τὴν πόλιν, τὰς ἀπειραχίθμους γαίας καὶ τὰς πλουσίας ἐπαύλεις, τὰς ὁποίας προσέλαβεν εἰς τὰς ἐπαρχίας Γρενάδην καὶ Βαλεντίαν.

— Αὐτὰ ὅλα, πάτερ μου, ἀνῆκον καὶ ἀνήκουσιν εἰς τὸν σύζυγόν της.

— Ἰσα, ἴσα δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ τὴν κατακρίνω! νὰ νυμφευθῆ ἔν τέταρτον τῆς ὥρας πρὸ τοῦ θανάτου της!... Δὲν ἠδύνατο φαίνεται νὰ περιμεινῇ!...

— Ἀνθρωπον τὸν ὁποῖον ἠγάπα!... ἑνώσιν ἡ ὁποία τὴν ἔκαμεν εὐδαίμονα!...

— Ἀφῆσέ τα αὐτὰ ὅταν κανεὶς ἀπαξ ὀύση τὸν λόγον του, καὶ πρόκειται νὰ ὑπανδρεύσῃ ἀδελφὴν... Ἐπειτα νὰ ὑπάγῃ νὰ νυμφευθῆ ἑνὰ ἄνθρωπον ἄσημον καὶ ἄγνωστον... ἑνὰ Κάρολον Βρόσκη, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἤκουσα ποτὲ νὰ ῥηθῆ.

— Ἐχει τοῦλάχιστον ἑνὰ προτέρημα, εἶνε πλούσιος!

— Τὸ προτέρημα αὐτὸ τὸ φυλάττει διὰ τὸν ἑαυτὸν του. Καὶ ὁμνῶ ὅτι ποτὲ ὁ Φερνάνδος δὲ Καρθαγάλης δὲν θὰ γίνῃ γαμβρὸς τοῦ Καρόλου Βρόσκη. Καὶ νὰ βγάλῃς ἀπὸ τὸν νοῦν σου ὅτι θὰ νυμφευθῆς τὴν Ἰσαβέλαν· ἐγὼ δὲν εἶδω τὴν συγκατάθεσίν μου.

— Ἀλλοίμονον! πάτερ μου, μήτε ἐκεῖνη συγκατατίθεται.

— Τότε εἴμεθα σύμφωνοι.

Καί τρώντι, ποία ἔλπις ἔμενεν εἰς τόν Φερνάνδον, ἀφοῦ ἀφ' ἑνός ὁ πατήρ του ἤναντιοῦτο εἰς τὸ συνοικέσιον, ἢ δὲ μνηστὴ τοῦ ἀφ' ἑτέρου οὐδὲ κἄν νὰ ἀναφέρωσι περὶ αὐτοῦ ἤθελε; Τούναντιον μάλιστα, καὶ τοῦτο ἀπήλπριζε μεγάλως τὸν Φερνάνδον, ἐπεζήτει μετὰ πλείονος ζήλου τὸν μοναχικὸν βίον, καὶ εἰσελθοῦσα εἰς τὴν μονὴν τῆς Σαντακρούζης ὡς δόκιμος, δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν, καθ' ἣν θὰ εἶδε τὸν ὄρκον.

Καὶ ἐπειδὴ προσεχῶς ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῇ τοιαύτη χειροτονία εἰς Γρενάδην μετὰ μεγάλης πομπῆς ἢ Ἰσαβέλλα ἦτις εἰσέτι δὲν εἶχε πληρώσει τὸν ὠρισμένον χρόνον τῆς δοκιμασίας, ἐπεθύμει νὰ τῆς χαρισθῶσιν αἱ ἐπίλοιποι ἡμέραι.

Κατὰ δυστυχίαν ἡ Ἡγουμένη τῆς Σαντακρούζης δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ παραχωρήσῃ τοιαύτην αἴτησιν, ὅθεν ἡ νεῆνις εὐρίσκειτο ἐν ἀπελπίσει· ἀλλ' ἀνέλαβε θάρρος, μαθούσα ὅτι ὁ Καρδινάλιος Βιβιένας, ἔμελλε νὰ τιμῆσῃ τὴν τελετὴν αὐτὴν διὰ τῆς παρουσίας του, καὶ μάλιστα ὅτι θὰ ἱερούργει. Ἄμα λοιπὸν ὁ Ἱεράρχης ἐφθασεν, ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἀτυχοῦς Φερνάνδου, ὅστις ἤρχετο νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἰσχυρὰν αὐτοῦ προστασίαν παρὰ τῷ πατρὶ καὶ τῇ μνηστῇ του.

— Τοῦ δουκὸς τῆς Καρθαγάλης τὰ αἰσθήματα εὐκόλως δύναται τις νὰ μετατρέψῃ, ἀπεκρίθη ὁ Θεοβάδλος μειδιῶν, καθὼς πολλάκις συνέβη!... Ἄλλ' ὡς πρὸς τὴν νέαν αὐτὴν κόρην! τὸ πρᾶγμα εἶνε δύσκολον, καὶ ἴσως δὲν ἀρμῴζει εἰς ἐμὲ νὰ ἀποτρέψω αὐτὴν τοῦ μοναχικοῦ βίου, καὶ μάλιστα ἐὰν τὸ ἀπεφάσιεν.

— Ἄλλὰ, αὕτη ἀνετράφη εἰς τὸ μοναστήριον, τὸ ὅποιον ἀπεστρέφετο, καὶ πρὸ τριῶν μηνῶν θέλει νὰ ἐπανέλθῃ εἰς αὐτό.

— Διὰ ποίαν αἰτίαν;

— Ἄγνοῶ.

— Καὶ ὅμως σὲ ἠγάπα.

— Καὶ ἐξᾴκουσθε νὰ μὲ ἀγαπᾶ, μοὶ τὸ λέγει, ἀλλὰ δὲν θέλει πλέον νὰ μὲ νυμφευθῇ, θέλει νὰ μείνῃ παρθένος.

— Καὶ ὁ λόγος;

— Ὁ Θεὸς τὸ γνωρίζει... καὶ δύνασθε, ἴσως καὶ σεῖς, πᾶτερ μου, νὰ τὸν μάθετε!

— Ἄ! εἶπεν ὁ Θεοβάδλος κινῶν τὴν κεφαλὴν, ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἀνκοινώνει τοιαῦτα μυστήρια.

Ἡπατάτο ὁ Θεὸς ἔμελλε νὰ τῷ ἀποκαλύψῃ αὐτὸ τούτο, ἢ τοῦλάχιστον νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ τὸ μάθῃ. Ἡ Ἡγουμένη τῆς Σαντακρούζης τῷ παρουσίασε τὴν ἐπαύριον ἀναφορὰν ὑποτρόφου, ζητούσης νὰ συντάμωσι χάριν αὐτῆς τὸν χρόνον τῆς δοκιμασίας, καὶ παρακαλοῦσης τὸν ἅγιον Ἱεράρχην νὰ ἀκούσῃ τὴν ἐξομολόγησιν τῆς. Κάτωθεν τῆς ἀναφορᾶς αὐτῆς ὑπῆρχεν ἡ ὑπόγραφὸς τῆς Ἰσαβέλλας ὁ Ἄρχου.

Εὐκόλως συμπεραίνει τις ὅτι ὁ Καρδινάλιος ἔσπευσε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς.

Ἡ ταλαίπωρος κόρη ἐρίφθη εἰς τοὺς πόδας του καὶ τῷ ἤνοιξε τὴν καρδίαν τῆς. Ἦθελε γὰρ καταφύγη εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ὑψίστου ἵνα σώσῃ τὴν ψυχὴν τῆς, καὶ ὑπεκφύγη ἔρωτα ἀκαταμάχητον καὶ αἰφνίδιον, ὅστις τὴν κατεδίωκεν. Ἡγάπα τὸν Κάρολον! αὐτὸν μόνον ἤθελε νὰ νυμφευθῇ καὶ δὲν ἤθελε νὰ πρεξενήσῃ τὴν λύπην αὐτὴν εἰς τὸν Φερνάνδον, ὅστις δὲν τῇ ἔπταισεν, ἐπρότιμῆσε νὰ γίνῃ μοναχῆ.

Καὶ ἦτο ἀληθὲς ὅτι ἠγάπα τὸν Φερνάνδον τὸν μνηστῆρά τῆς· ἀλλὰ τὸν ἠγάπα δι' ἔρωτος φυσικωτάτου καὶ λογικωτάτου.

Μετ' αὐτοῦ θὰ διήρχετο τὸν βίον τῆς ἐν ἀταραξίᾳ καὶ γαλήνῃ, τὸ ὅποιον ἦτο εὐτύχημα... Ἄλλ' αὕτη ἐπρότιμα τῆς μονοτονίου αὐτῆς εὐτυχίας, τὰς συγκινήσεις καὶ τὰς θυέλλας τῆς ψυχῆς, καὶ σχεδὸν ἐφθόνηε τὰ βάσανα καὶ τὴν τύχην τῆς ἀδελφῆς τῆς· ὑπὸ τῶν ρομαντικῶν δὲ τούτων ἰδεῶν τρεφομένη, ἐθεώρει τὸ μοναστήριον ὡς ἀσφαλὲς ἄσυλον, ἐνθα ἠδύνατο νὰ ζήσῃ ἐκεῖ ἐν ἀνέσει δυστυχῆς.

Ὁ Καρδινάλιος ταχέως κατενόησε πόσον αἱ ἀποφάσεις τοῦ ὀρηγτικοῦ καὶ εὐερεθίστου ἐκείνου χαρακτήρος ἦσαν ζωηραὶ, ἐπικινδύνοι καὶ βραχεῖαι, καὶ δι' ἑνὸς μόνου βλέμματος κατεῖδε τὸ φάρμακον, ὅπερ ἤρμοζεν εἰς τὴν πάσχουσαν αὐτὴν φαντασίαν.

— Τέκνον μου, εἶπε πρὸς αὐτὴν μετ' ἀγαθότητος, θὰ σὲ σώσω, καὶ παρὰ τὴν θέλησίν σου, ἐὰν ἡ χρεῖα τὸ καλέσῃ. Δὲν θὰ γείνης μοναχῆ, καὶ θὰ νυμφευθῇ τὸν Φερνάνδον δὲ Καρθαγάλην ἐράσμιον καὶ θελκτικὸν νέον, ὁ ὅποιος θὰ σὲ καταστήσῃ εὐτυχῆ.

— Ποτέ!... εἰς μάτην θὰ μὲ ἐβίαζον εἰς τούτο.

— Θὰ τὸν ἐκλέξῃς μόνη, καὶ θὰ τῷ δώσης τὴν χεῖρα σου...

— Ἀδύνατον, θὰ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τὸν Κάρολον.

— Ὁ Κάρολος θὰ σὲ καταναγκάσῃ νὰ τὸν λησμονήσῃς!

— Εἶθε!... ἀνέκραξε κλαίουσα, ἀλλὰ τὸν προκαλῶ, καὶ ὑμᾶς ἐπίσης, πᾶτερ μου, νὰ τὸ κατορθώσετε.

Ὁ Θεοβάδλος ἀπῆλθε χωρὶς νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὴν Ἰσαβέλλαν ὅτι τῷ ἐζήτει αὕτη δὲ κατηράτο τὴν τυραννίαν, ἣτις ἐβράδυνε τὴν δουλείαν τῆς, καὶ τὴν ἐκόλυε τοῦ ἱεροῦ δεσμοῦ· ἀλλ' ἡ ἀγανάκτησίς τῆς ἐκορυφώθη ὅτε ἔμαθε πρᾶξιν ἄλλως τε λίαν ἄδικον καὶ αὐθαίρετον. Ἡ διευθύντρια τῶν ἀνακτόρων ἐπέστειλεν εἰς τὴν Ἡγουμένην τῆς Σαντακρούζης διαταγὴν ἵνα μὴ δεχθῇ εἰς τὴν μονὴν τῆς τὴν Ἰσαβέλλαν ὁ Ἄρχου, συγχρόνως ν' ἀπέλθῃ μετ' αὐτῆς πάραυτα εἰς Μαδρίτην, ὅπου ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ ἀμφοτέρως ἢ βασίλισσα· ἔπρεπε νὰ ὑπακούσῃ.

Ταυτοχρόνως ὁ δούξ τῆς Καρθαγάλης ἔλαβε παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ ἐπιστολήν, δι' ἧς διετάττετο νὰ φθάσῃ πάραυτα εἰς τὴν αὐλήν καὶ δώσῃ λόγον τῆς διαγωγῆς του.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη δὲν παρεῖχε πολλὴν ἀσφάλειαν· διότι ὁ δούξ τῆς Καρθαγάλης μισῶν τὸν πρωθυπουργὸν Ἀνσενάδον, καὶ τὰ κυριώτερα μέλη τοῦ συμβουλίου τῆς Καστιλλίας, ἄτινα τὸν ἔπαυσαν τῆς θέσεώς του, δὲν ἐφείδετο τῶν ἐκφράσεων του καὶ θεωρῶν ἑαυτὸν ἐν ἀσφάλειᾳ, ἐνεκεν τῆς ἀποστάσεως, πολλάκις συνέταττεν ἐπιγράμματα, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον πνευματώδη, ἄτινα δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ ὑπερβῶσι τὸ κατώφλιον τοῦ μεγάρου του· ὅθεν ἐξεπλάγη καὶ ἐφοβήθη τὰ μέγιστα, βλέπων ὅτι ἀντήχησαν μέχρι τῆς Μαδρίτης· ἤρχισε λοιπὸν νὰ δευῆ μετὰ τοῦ υἱοῦ του, ὅστις ἐθεώρει τὴν δυσμένειαν αὐτὴν ὡς εὐδαιμονίαν... ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πόλιν, ἐνθα ἔμελλε νὰ μείνῃ ἡ Ἰσαβέλλα.

ΙΑ'

Ἡ Ἰσπανία ἦτο τότε ἐκ τῶν μᾶλλον ἀκμαζόντων κρατῶν τῆς Εὐρώπης· ὑπὸ τὴν ἐπιδέξιον διοίκησιν τοῦ Φερδινάνδου ἔκτου, ἐπονομασθέντος Σοφοῦ, τὸ ἐμπόριον καὶ ἡ γεωργία ἤρχιζον νὰ ἀκμαζώσιν.

Ἐργαστᾶσια ἀνυποκόμουντο. Οἱ Ἰσπανοὶ, οἵτινες πρότε-

ρον ἦσαν ὑποτελεῖς φόρου τῆς φιλοπονίας τῶν ἄλλων ἔθνων, ἔβλεπον νῦν τὴν πατρίδα των εὐποροῦσαν τῶν πρώτων ἡλῶν καὶ τῶν προϊόντων τῆς βιομηχανίας.

Αἱ ἐπιστῆμαι καὶ ἡ παιδεία ἀνελάμβανον νέαν ζωὴν, καὶ ἡ πρωτεύουσα, ὡς συμβαίνει εἰς ὅλα τὰ πλούσια καὶ εὐδαίμονα ἔθνη, κατέστη πόλις πολυτελείας καὶ ἡδονῶν· αἱ ἐορταὶ καὶ αἱ διασκεδάσεις εἰς τὴν αὐλὴν διεδέχοντο ἀλλήλας, καὶ πρὸ ὀλίγου συνέστη εἰς τὸ Ἀνάκτορον θέατρον Ἰταλικόν, ἐνθα προσεκλήθησαν οἱ περιφημότεροι καλλιτέχνη καὶ αἰδοὶ τοῦ κόσμου. Κατὰ δυστυχίαν ἡ ἐπισφαλῆς υἰγεία τοῦ βασιλέως καὶ ἡ προσβάλλουσα αὐτὸν ἐγκεφαλικὴ νόσος, διήγειρον κατὰ πάσῃ στιγμῇ φόβον περὶ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ λογικοῦ του, καὶ ἐναπέλειπον εἰς αὐτὸν μελαγχολίαν καὶ δυσθυμίαν, τὰς ὁποίας δὲν κατώρθουν πάντοτε νὰ διασκεδάζωσι αἱ περιθάλψεις καὶ ἡ ἀνησυχούσα τρυφερότης τῆς νέας αὐτοῦ συζύγου, τῆς ἡγεμονίδος Μαρίας Θηρεσίας τῆς Πορτογαλλίδος, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἠγαπάτο εὐλικρινῶς.

Ἴνα αὕτη τὸν διασκεδάση συνίστα ἀδιαλείπτως χοροὺς, θεάματα καὶ ἵπποδρόμια. Περιττὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ξένοι συνέρρον πανταχόθεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ἥτις διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν ἐδιπλασίαζε τὴν λαμπρότητα καὶ τὴν πολυτέλειάν της, καὶ οἱ ταξειδιῶται μεγάλως ἐδυσκολεύθησαν νὰ εὔρωσι κατάλυμα ἄνετον.

Ὁ δοῦξ τῆς Καρθαγάλης καὶ ὁ υἱὸς του εὔρον τέλος μεγαλοπρεπὲς ξενοδοχεῖον, ὅπου συνήθως κατέλυον μόνον οἱ πλούσιοι.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς του ὁ δοῦξ παρουσιάσθη εἰς τὴν αὐλὴν, ἀλλὰ δὲν εἶδε τὸν βασιλέα, τῇ ἐπαύριον ἀπὸ πρωΐας ἤτησεν ἀκράσιν, καὶ τῷ ἀπεκρίθησαν ὅτι ἡ Α. Μ. δὲν ἐδέχετο καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα.

Μανιώδης γενόμενος πρὸς τοιαύτην περιφρόνησιν, ἥτις προσέβαλλε τὴν ἰσπανικὴν αὐτοῦ φιλοτιμίαν, ἐξελθὼν τῶν ἀνακτόρων εἰσῆλθεν ἵνα προγευματίσῃ εἰς μεγαλοπρεπὲς καφενεῖον, ἐνθα συνωστίζετο πλῆθος ἄπειρον ἵνα πῆν τὴν σοκολάταν, ἢ ἀναγνώσῃ. Ἀνὴρ τις ἰστάμενος εἰς τὸ διακονεὸν τοῦ παραθύρου ἐμέμφετο μεγαλοφώνως τοὺς ὑπουργοὺς καὶ τὴν αὐλὴν. ὁ δοῦξ δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀρχίσῃ τὴν προσβολὴν, ἀλλ' ἠσθάνθη ἀρκετὴν θρασύτητα, ὥστε νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ διὰ καταφατικῆς σιωπῆς, καὶ ἤκουσε τὴν συνδιάλεξιν μετ' ἐγδομύχου εὐχρηστίσεως, ἥτις ἀνεκούφισεν ἐπαισθητῶς τὴν κακοδιαθεσίαν του.

— Ναί, κύριοι, ἔλεγε, μικρόσωμὸς τις, ὑπὸ τὴν πεπασμένην φενάκην του κρυπτόμενος, καὶ φέρων ἔνδυμα πεποικιλμένον ὑπὸ σταυρῶν καὶ σιριτίων, δὲν φοβοῦμαι τίποτε καὶ ὁμιλῶ μεγαλοφώνως... Ὅτ' ἀπὸ πιστεύετε ὅτι ἐγώ, ἄρχων Ἰσπανός, Κόμης τῆς Φονσέκας, Μαρκήσιος τοῦ Πιρέγου, περιέμεινα δύο ὥρας εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τοῦ βασιλέως!

— Καθὼς καὶ ἐγώ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Καρθαγάλης.

— Ἐτοιμαζόμεν νὰ ζητήσω ἀπὸ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸ παράσημον τῆς Καλατράβας, τὸ ὁποῖον ἀρνούνται νὰ μὲ δώσουν, καὶ τοῦ ὁποίου μόνου στεροῦμαι... καὶ εἶνε ἀδικία. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης δὲν δέχεται κανένα, μοὶ εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς τῶν φυλάκων· πάσχει, καὶ κατὰ συνέπειαν αἱ μεγάλαι καὶ αἱ μικραὶ εἰσοδοὶ εἶνε ἀπηγορευμέναι. Τὴν αὐτὴν στιγμὴν παρουσιάζεται ἕτερός τις, πολὺ ὠραῖος κύ-

ριος, τὸ ὁμολογῶ, ἐνδεδυμένος ἀπλούστατα καὶ φέρων τὸ παράσημον τῆς Καλατράβας... Παρουσιάζεται... ὅλαι αἱ θύραι ἀνοίγονται ἐνώπιόν του, καὶ εἰσέρχεται πρὸς τὸν βασιλέα, χωρὶς κἄν νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομά του.

«— Εἶνε ἀναμφιβόλως ὁ πρίγκηψ, ὁ ἀδελφὸς τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος; ἠρώτησα.

«— Εἶνε ὁ Φαρινέλλης, μοὶ ἀπεκρίθη ὁ ἀξιωματικὸς τῶν φυλάκων, ὁ ὁποῖος ἐκράτει εἰσέτι σεβασμίως τὸν πῖλόν του ἀνὰ χεῖρας.

«— Πῶς, ἀνέκραξα! ὁ Φαρινέλλης!.. ὁ μουσικὸς! ὁ αἰδοὺς Ἰταλός, κοσμεῖται διὰ τοῦ παρασήμου τῆς Καλατράβας, τὸ ὁποῖον ἀρνούνται εἰς ἐμέ... καὶ γίνεται δεκτὸς πλησίον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ἐνῶ ἐγὼ περιμένω εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ἐγώ, ὁ ἄρχων τῆς Ἰσπανίας! ὁ κόμης τῆς Φονσέκας, ὁ Μαρκήσιος τοῦ Πιρέγου! καταλαμβάνετε αὐτό, κύριοι! Αἱ! εἰς ποίαν ἐποχὴν ζῶμεν!

— Εἰς ἐποχὴν, τὴν ὁποίαν ἐκτιμᾶται ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἰκανότης, ἀνέκραξεν ἀνὴρ τις φέρων ἐπενδύτην ἐξ ἐρυθροῦ ἐπικρόκου, καὶ ροφῶν βραδέως καὶ μεθ' ἡδονῆς τὴν σοκολάταν του.

— Ἄς τὸν ἀνταμείψουν ὡς αἰδοῦν, συμφωνῶ, ἀπεκρίθη νέος τις ἰθαγενῆς ἐκ τῶν εὐγενῶν, εὐτρεπίζων ἐνώπιον τῶν κατόπτρων τοῦ βουρνούου τῆς κόμης του, καὶ τὸ ἐκ πλουσίων τριχάπτων περιτραχήλιόν του· ἄς τὸν καταφορτώσουν ἀπὸ χρυσόν, ἔχουν δίκαιον· ἐπειδὴ ἔχει τὴν θαυμασιωτέραν καὶ θελκτικωτέραν φωνήν, τὴν ὁποίαν ποτὲ ἤκουσα, καὶ ὅταν ψάλλῃ, τὸ ὁποῖον σπανίως συμβαίνει, δὲν θὰ ἀντήλλασσον οὔτε ἀντὶ χιλίων δουκάτων τὴν θέσιν μου, τὴν ὁποίαν ἔχω εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ βασιλέως. Ἀλλὰ νὰ ἦνε ὁ εὐνοούμενος τῶν Αὐτῶν Μεγαλειότητων, νὰ διαθέτῃ κατὰ τὸ δοκοῦν τιμὰς, θέσεις, καὶ ἀποδοχάς, νὰ ἔχῃ καθὼς λέγουσιν ψῆφον εἰς τὸ συμβούλιον, αὐτὸ εἶνε ἀνήθικον καὶ παράλογον! ἄλλο δὲν ἔλειπε πλέον παρὰ νὰ ὀνομασθῇ ὑψηλοφώνως Πρωθυπουργός!

— Καὶ αὐτὸ τὸ ἐπρότειναν, ὑπέλαβε σοβαρῶς ὁ φέρων τὸ ἐξ ἐρυθροῦ ἐπικρόκου ἐπανωφόριον, καὶ ἀπεπειρήθη... Παλλήκαρι, ἀκόμη μίαν σοκολάταν!

— Αὐτός! πρωθυπουργός! ἀνέκραξεν ὁ Μαρκήσιος τοῦ Πιρέγου, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, συνκινέσαντος καὶ τοῦ δοκούου τῆς Καρθαγάλης, διὰ κλίσεως τῆς κεφαλῆς σχεδὸν ἀνεπαισθητοῦ, αὐτὸς πρωθυπουργός!

— Καὶ δικαί ὄχι!

— E perchè no; ἀνέκραξεν ἐκ τῆς ἀπέναντι τραπέζης εὐγενῆς τις, πλουσίως ἐνδεδυμένος, φέρων εἰς ὄλους τοὺς δακτύλους ἀδάμαντας καὶ σολοικῶς ὁμιλῶν τὴν Ἰταλικὴν· αὐτὸς πρωθυπουργός! εἶνε δίκαιον νὰ γίνῃ καὶ εἶνε ὀλίγον ἀκόμη! μὲ μίαν τοιαύτην φωνὴν ἔπρεπε νὰ ἦνε πρίγκηψ... ἔπρεπε νὰ ἦνε βασιλεὺς! Δὲν εἶνε κανεὶς ὅμοιος μὲ αὐτόν! ἔρχομαι ἐκ τῆς Βρανδεμβούργης, κύριοι, τὴν Πρωσσίαν καλουμένην. ὅπου ἀνεβίβασαν ἐπὶ τοῦ θρόνου ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει οὔτε τόνον σωστὸν εἰς τὴν ὁμιλίαν του, καὶ ἔπαιζε τὸν αὐλὸν ἀθλιέστατα!... καὶ τὸν ὀνομάζουσι Φριδερίκον τὸν μέγαν!... καὶ εἶπειτα θυμόνουν ἂν ὁ φίλος μου Φαρινέλλης γείνη πρωθυπουργός... Αὐτὸς ὁ διδάσκαλος καὶ ὁ Θεὸς τῆς μουσικῆς, ὁ καταβάς ἐπὶ τῆς γῆς! αὐτὸς, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νὰ ἦνε ἀρχιμουσικὸς εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ νὰ ψάλλῃ μετὰ τῶν ἀγγέλων, ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι εἶνε ἀξίος νὰ ψάλλωσι μετ' αὐτοῦ...

[Ἐπεται συνέχεια.]

R. JOFFER

Ο ΛΟΦΟΣ ΑΝΤΕΡΝ

Καὶ ταῦτα λέγων, ἐξήγαγε μικρὰν ὑδρίαν, περιέχουσαν σταγόνας οἰνοπνεύματος κακίστης ποιότητος.

— Ὅλα εἶνε καλὰ εἰς τὸν πόλεμον! εἶπε.

Καὶ ἐπλησίασε τὴν ὑδρίαν εἰς τὰ χεῖλη τῆς νέας μίς, ἣτις ἐπιεν ὀλίγον καὶ ἠυχαρίστησεν αὐτὸν μειδιάσασα.

Ὁ ὀδηγὸς ἔδωκε τῷ λόρδῳ νὰ πῖη καὶ εἶτα εἰς ἐμέ.

Ἡ ὑδρία ἦτο σχεδὸν κενή.

— Πιε, ὀδηγέ, τῷ εἶπον.

— Πίετε, πίετε σεῖς! θὰ ἦνε θαῦμα, ἂν εὔρετε καμμίαν σταγόνα.

Εἶτα, παρατηρῶν τὸν οὐρανόν:

— Ἐμπρός! ἔμπρός! μὴ χάνωμεν καιρὸν.

Ὁ τυφὼν, ὁμοίως πρὸς ὑπερμεγέθη στήλην, προέβαινε λοξῶς, καὶ ἤδη ἡ κορυφή αὐτοῦ ἐκάλυπτε τὰ ἐν ἀριστερᾷ ἡμῶν ὑψώματα τοῦ Φίτζ.

Τὸ οἰνόπνευμα ἐπέρρωσεν ὀλίγον τὰς δυνάμεις μου· ἤρχισεν ἡ κατάθραξ.

Κατ' ἀρχὰς ἐκώλυσαν ἡμᾶς ἀνυπέβλητα προσκόμματα.

Ἡ χιὼν τοῦ μέρους ἐκείνου, μὴ προσβαλλομένη ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ ἀνέμου, εὐκόλως διελύετο: ἐβυθίσθημεν μέχρις ὀσφύος.

Τὸ φόρεμα τῆς νεανίδος, βρεχόμενον ὑπὸ τῆς χιόνος καὶ προσκολλώμενον ἐπὶ τῶν μικρῶν τῆς ποδῶν, παρεκώλυε τὰς κινήσεις τῆς. Ἐβλεπον τὴν ἀγωνίαν τῆς, οὐδὲν δυνάμενος νὰ πράξω ὑπὲρ αὐτῆς.

Ὁ ὀδηγὸς ἐνόησε τὴν ἀμηχανίαν μου.

— Τί ζῶν εἶμαι! ἐψιθύρισεν. Ἐπρεπε πρῶτα νὰ μιλῆσω.

Κυρία, πρέπει νὰ κάμετε καθὼς ἡ γυναῖκες τῆς χώρας, σηκώσατε τὰ φουστάνια σας.

Ἡ στιγμή ἦτο κρίσιμωτάτη.

Ὡς ἐκ τούτου ἡ νέα ἀγγλίς, λίαν ἀμηχανοῦσα, ὑπήκουσεν εἰς τὸν ὀδηγόν. Ἀνήγειρε τὴν ἐσθῆτά τῆς προσέδεσεν αὐτὴν ὀπισθεν, ἀποτελέσασα οὕτως εἶδος τουρκικῶν περισκελίδων, καὶ οὕτως ἠδύνατο ἀνετώτερον νὰ βαδίξῃ.

Τοῦ λόρδου τὸν νοῦν μία μόνη σκέψις κατεῖχε, τῆς θυγατρὸς τοῦ ἡ τύχη.

— Μάλιστα, εὐγνώμων! μοὶ ἔλεγεν ἀνὰ πᾶν βῆμα. Μάλιστα, εὐγνώμων! Θεέ! Θεέ! Ὀδηγέ, ἐστὶν ἔτι ἐποχὴ πολλὴ οὕτως;

— Ἴδετε! ἀπήντησεν ὁ ὀδηγός. Εἴμεθα ἀσφαλεῖς τώρα! ἴδετε ὀπίσω τί συμβαίνει!

Ἐντρομοὶ ἐστρέψαμεν τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ ὑποδειχθὲν ὑπὸ τοῦ ὀδηγοῦ μέρος.

Ὁ τυφὼν ἐμαίνετο φρικωδῶς ὠρούμενος.

Ὁλόκληρα τεμάχια βράχου ἀπεσπῶντο καὶ συγκρουόμενα ἐν τῷ κενῷ πρὸς ἄλληλα, τρομερὸν ἀπετέλουν θόρυβον.

Ἐπὶ τῇ τρομερᾷ ταύτῃ θεᾷ ὁ λόρδος, μόλις πιστεύων ὅτι ἡ κόρη τοῦ ἠδυνήθη νὰ διαφύγῃ τὸν οἰκτρότατον τῶν θανάτων, ἔδραμε πρὸς αὐτήν, λίαν συγκινημένος, ἵνα τὴν ἐναγκαλισθῇ, ἀλλ' ἡ νεανίς, μὴ ὑπομένουσα τὰς ἀλλεπαλλήλους συγκινήσεις, ἐλιποθύμησεν.

Ἐξέβαλον τὸ φόρεμά μου καὶ ἐνέδυσά αὐτήν· εἶτα, κρατῶν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ πατρός τῆς, ἐκάλυψα τοὺς παγεροὺς πόδας τῆς. Ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἠρυθρίασε βλέπουσα ἑαυτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

— Ἴδού, συνέρχεται, κύριε, εἶπον εἰς τὸν πατέρα. Λάβετε τὸν βραχιόνά τοῦ ὀδηγοῦ· θὰ φέρω τὴν δεσποινίδα ἕως οὗ φθάσωμεν εἰς ἀσφαλέστερον μέρος.

— Εὐχαριστῶ, κύριε... βαδίζε, πάτερ μου!... σὲ παρακαλῶ.

Καὶ περιέβαλε περὶ τὸν τράχηλόν μου τὴν τρυφερὰν χεῖρά τῆς

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ ὀδηγός, γνωρίζω μίαν καλύβην ἀριστερᾷ.

Τῶντι, μετὰ εἴκοσι βήματα εὔρομεν ἀθλιεστάτην τινὰ καλύβην, ἧς μόνον ἡ καπνοδόχη ἐξεῖχε τῆς καλυπτούσης αὐτὴν χιόνος.

Ὁ ὀδηγὸς ἠνέωξεν ὀπὴν ἐπὶ τῆς στέγης καὶ πρῶτος εἰσῆλθε. Μετ' ὀλίγον καὶ οἱ τέσσαρες εὔρεθημεν ἐντὸς αὐτῆς. Τὸ ὑγρὸν ἔδαφος καὶ οἱ μέλανες ἐκ τοῦ καπνοῦ τοῖχοι προφανῶς ἐδείκνυν ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος ἔμειναν ἐν αὐτῇ πρόβρατα.

Ἄν δὲν ὑπῆρχε τὸ ἄθλιον ἐκεῖνο καταφύγιον, δυσκόλως ἡ νεανίς θὰ ἐσώζετο, διότι μετὰ τὴν θύελλαν, λεπτὴ βροχὴ, μεμιγμένη μετὰ νιφάδων, κατέπιπτεν, ἀποκρύπτουσα τὰ πρὸ ἡμῶν ἀντικείμενα καὶ καθιστώσα καὶ αὐτῷ τῷ ὀδηγῷ δυσχερεστάτην τὴν πρὸς τὰ πρόσω πορείαν.

Πρὸς δὲ τούτοις, ἂν καὶ ἡ νέα μίς ἦτο ἐλαφρά, δὲν θὰ ἠδύναμην μακρύτερον, ἐντελῶς ἐξησθηνημένος ὢν, νὰ φέρω αὐτήν, οὐδ' ὁ ὀδηγὸς ἠδύνατο νὰ μὲ ἀντικαταστήσῃ, ὀφείλων τὰ προηγήται καὶ νὰ κατοπτεῖ τὸ ἔδαφος.

Διὰ τοῦτο περιχαρὴς ὁ ὀδηγὸς ἀνέκραξε: «Γνωρίζω μίαν καλύβην».

Εἰσελθόντων ἡμῶν, βίε ὁ ὀδηγὸς ἀπέσπασε τὴν θύραν, ἐστρωσεν ἐπ' αὐτῆς ὅσα φορέματα περιεῖχεν ἡ πήρα μου καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐθέσαμεν τὴν δεσποινίδα.

Ὁ λόρδος ἐν σιωπῇ ἐκράτει ἐπὶ τοῦ στήθους του τὴν κεφαλὴν τῆς κόρης, ἵνα μὴ ἀναπαύηται ἐπὶ τοῦ ξύλου, ἐπιστρωθεὺς ἐπὶ τοῦ σώματός τῆς ὅλα τὰ φορέματα.

Ἐν τούτοις ὁ ὀδηγός, συλλέξας ὅλα τὰ ἐν τῇ καλύβῃ ξηρὰ ξύλα καὶ θεῖς αὐτὰ ἐπὶ ὀλίγων ἀχύρων, ἐκεῖ που εὔρεθέντων, ἠτοιμάζετο ν' ἀνάψῃ πυρᾶν, λέγων πρὸς τὸν ἀγγλόν:

— Μὴ φοβεῖσθε. Δὲν θὰ καπνίσω τώρα.

Οἱ λόγοι τοῦ ἀθώου κυνηγοῦ σκληρὰν ἐνέχοντες προσβολὴν, ὀδυνηρὰν ἐνεποίησαν τῷ λόρδῳ ἐντύπωσιν, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν περιαλγῆς. τὸ αἶμα ἔβραψε τὴν παρειὰν του.

Ἐμείνεν ἀναυδός, τὸ βλέμμα του ὅμως ἐνέφανε τὸ αἶσχος, ὅπερ ἠσθάνετο, βαρβάρως πρὸ ὀλίγου ὑβρίσας τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, εἰς ὃν ὤφειλε τὴν ζωὴν τῆς θυγατρὸς του.

Ἦδη τὸ πῦρ λαμπρὸν ἐθέρμαινε τὴν ἐστίαν. Ἡ ζωογόνος θερμότης ἀνεζωπύρει τὴν νεανίδα, ἧς τὰς ὠραίας παρειὰς ἐκόσμουσαν ἄλλιν τὰ ἐρυθρὰ τῆς νεότητος ρόδα.

Ἡδυνήθη μετ' ὀλίγον νὰ κινηθῇ καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ ἡμᾶς ἐν τῇ σωστικῇ ἐκείνῃ καλύβῃ ἔλαμπεν ἡ ὠραιότης τῆς· ἐφαίνετο ὡς ἄγγελος σωτηρίας καὶ χαρᾶς.

Ὁ λόρδος, βλέπων τὴν κόρην του ὑγιᾶ, κατησπάζετο ἄφω-

νος αὐτὴν καὶ καταβρέχων με θερμὰ δάκρυα τὰς δροσερὰς παρειὰς καὶ τὰς χιονώδεις χεῖράς της.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔβλεπε τὴν χεῖρά μου καὶ τὴν τοῦ ὁδηγοῦ, ὅστις ἀπλῶς ἔλεγεν εἰς αὐτόν :

— Δὲν τὸ ἔλεγον, καλέ μου κύριε ! Δὲν εἶνε τίποτε.

Ν' ἀγωνιᾷς ἐπὶ δύο ὥρας ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ, νὰ βλέπῃς τὸν πικρὸν τάφον χινώνοντα πρὸ ποδῶν, δὲν εἶνε μεγάλη θυσία, παραβαλλομένη πρὸς τὴν ἀνέκφραστον ἐκείνην χάραν, ἣν ἡ ψυχὴ αἰσθάνεται ἀπαλλασσομένη τοῦ κινδύνου, ἐναγκαλιζομένη τὴν γλυκεῖαν ἐλπίδα καὶ κατανοοῦσα τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ζωὴν καὶ τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους.

Θὰ λησμονήσω πολλὰς εὐθύμους παιδιὰς, πολλὰς φαιδρὰς ἠδονὰς, ὧν ἀπῆλαυσα ἐν τῷ βίῳ· ἀλλ' οὐδέποτε θ' ἀπολειφθῆ τῆς καρδίας μου ἡ ἀνάμνησις τῆς ὥρας ἐκείνης. ἦν διήλθον μετὰ τριῶν ξένων, ἐν ἀθλίᾳ καλύβῃ, ἐν μέσῳ τῆς χιόνος, ὑπὸ τὴν μανίαν τῆς καταιγίδος.

Ἐν τούτοις ὁ ὁδηγὸς ἐθέρμαινε παρὰ τὴν ἐστίαν τὰ φορέματα ἡμῶν, τὰ τῆς νεάνιδος εἶχον ἤδη στεγνώσει. Ἐλεγε δὲ ὅτι ἠδύνατο ν' ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμον.

Διὰ τῆς ὁπῆς, ἦν ἐποίησεν ἐπὶ τῆς στέγης ὁ ὁδηγός, εἰσέδου μακρὰ ἀκτῖς τοῦ ἡλίου· ἡ καρδία μας ἠσθάνθη ἄρρητον εὐφροσύνην.

— Σημεῖον ψυχῆς· εἶπεν ὁ ὁδηγός, τὸ χιόνι θὰ μᾶς κρατήσῃ, ἐλπίζω ὅμως ὅτι ἡ δεσποινὶς θὰ δεχθῆ τὰ ὑποδήματα ταῦτα.

Καὶ ταῦτα λέγων ἐδείκνυεν εἰς αὐτὴν εἶδος ξυλίων ὑποδημάτων ἅτινα κατεσκεύασε πρὸς χρῆσιν τῆς δεσποινίδος, ἥτις βεβαίως δὲν ἠδύνατο νὰ βυθίσῃ ἐπὶ τῆς χιόνος φέρουσα τὰ κάθυγχα καὶ βεβλαμμένα κομψὰ ὑποδήματά της.

Σβέσαντες μετ' οὐ πολὺ διὰ τῆς χιόνος τὴν πυράν, ἐγκατελίπομεν τὴν σώσασαν ἡμᾶς καλύβην, τρηπέντες τὴν πρὸς Σίξτ ἄγουσαν.

Ἡ ἐσπέρα ἦτο μαγευτικὴ, ὠραίζομένη ἐτι μάλλον ὑπὸ τοῦ παρελθόντος κινδύνου ! Γλυκεῖα ἡ ἐσπερινὴ αὐρὰ ἔτερπε τὰς ψυχὰς μᾶς ἀπολαύουσας ἤδη τῆς χάριτος καὶ τῆς ἐλπίδος :

Ἵδοιποροῦμεν ὁμοῦ φαιδροί, εὐδαίμονες, ἀνακαλοῦντες τὰς ὥρας τῆς ἀγωνίας ἃς διήλθομεν !

Ἡ νεάνις ἐστηρίζετο ἐπ' ἐμοῦ· ὁ πατήρ διέταξεν αὐτὴν, μὴ θέλουσαν νὰ δεχθῆ τὸν βραχιονά μου.

Ὁ λόρδος ἐθεώρει ταῦτο ὡς καθήκον ὀφειλόμενόν μοι.

Μετὰ τρία τέταρτα ἐξήλθομεν τῆς χιόνος.

— Ἦδη, ἀνέκραζεν ἔνθους ὁ λόρδος, εὐδαίμων ἐγώ, εὐδαίμων ἐγώ ! Οὐρανέ, χαίρει ! ὁμολογῶ χάριτας !

Εἶτα στραφεῖς πρὸς με :

— Φίλος μου σύ, κύριε ! Οὐδὲν ἄλλο πράττω ! Ὁδηγέ ! τί ἐπιποθεῖς ! εὐγνώμων, εὐγνώμων ἐγώ, ἔξοχος, λαμπρὸς σύ ὁδηγός. Χθὲς κακῶς ἐτίμησα, ἔξοχος ὁδηγός· λυποῦμαι, λυποῦμαι πολὺ.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, ἔλεγεν ὁ ὁδηγός.

Περὶ τὸ ἐσπέρας ἀφικόμεθα εἰς Σίξτ.

Ἐνταῦθα ὁ Ἀγγλος καὶ ἡ θυγάτηρ του εὗρον τὸ κιβώτιον, ἐνεδύθησαν ἄλλα φορέματα.

Ἐπέμειναν νὰ δειπνήσω μετ' αὐτῶν· ἡμῖν λίαν κεκμηχός, ὑπήκουσα ὅμως εἰς τὴν παρακλήσιν των.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ δείπνου προσεκλήθη ὁ ὁδηγός· ὁ λόρδος προπίνων ὑπὲρ αὐτοῦ τῷ ἔδωκε συγχρόνως χρυσᾶ τινὰ νομίσ-

ματα, καὶ διὰ τῆς εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς του ἀπέδειξεν ὅτι ὑπηρεσίαι τινὲς μόνον διὰ τῆς ἐκδηλώσεως τῆς ἀδόλου εὐγνωμοσύνης τῆς καρδίας ἀμειβονται.

Τῇ ὑστεραίᾳ ἀπεχωρίσθημεν. Ἡ ἡμέρα μοὶ ἐφάνη ἀτελεύτητος, ὁ δρόμος ἄχαρις. Τί νὰ εἶπω ;

Ἐκράτησα ἐν ταῖς ἀγκαλαῖς μου τὴν ὠραίαν ἐκείνην νεάνιδα· ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἡ ζωὴ, αἱ χάριτες, ἡ κάλλονή της ὑπῆρξαν ἀντικείμενον τῶν εὐγενῶν καὶ προθύμων φροντίδων μου. Πῶς ἠδύναμην καὶ ἐπὶ πολὺ ἐτι ἐν τῷ μέλλοντι νὰ μὴ εὐρίσκω ἀτερπεῖς ὅλους τοὺς τόπους, ὅπου ἐκείνην δὲν ἔβλεπον ;

I. Γ. Σ.

ΤΕΛΟΣ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΔΙΚΕΝΣ

Ο ΜΕΘΥΣΟΣ

A'

Ἐντὸς ὀωματίου πενιχροῦ ἐσωτερικοῦ, ἀνὴρ τις ἴστατο παρὰ τὸ προσκεφάλαιον ἐτοιμοθανάτου γυναικός, ἐνῶ τέσσαρα ρακενῶτα παιδιὰ γονυκλιτῆ ἔμπροσθεν τῆς κλίνης προσήυχοντο, ἐνοῦντα τοὺς λυγμοὺς αὐτῶν πρὸς τὴν ἀγνὴν δέησιν των. Μόνη ἡ θεὰ τῆς πελιδνῆς καὶ κατασκληκυίας μορφῆς τῆς ἀγωνιώσης ἤρκει, ὅπως ἐννοήσῃ τις ὑποκαίως στερήσεις, θλίψεις καὶ ἀγωνίας ὑπέστη ἐπὶ μικροῦς ἐναιαυτοῦς τὸ ἀτυχεῖς ἐκεῖνο πλάσμα. Ἡ γοαία μήτηρ, με ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς ἐκ τῶν δακρύων, ὑπεστήριξε διὰ τοῦ τρέμουτος καὶ λιποσάρκου βραχιόνος αὐτῆς τὴν κεφαλὴν τῆς ἐκπνεούσης θυγατρὸς της, ἥς τὸ ἀπλανές ὄμμα ἀνεζήτηε τὸν παρ' αὐτὴν με κεφαλὴν κεκλιμένην ἰστάμενον σύζυγόν της. Ἡ μορφή του ἦν ἐξοιδημένη ἐκ τῆς οἰνοποσίας καὶ τῶν ὀργίων, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν γαῖνοι καὶ αἱματοβαφεῖς. Τὸν εἶχον σύρει ἐκ τοῦ οἰνοπώλειου, ὅπως παραστῆ εἰς τὸ οἰκτρὸν τέλος τῆς μητρὸς τῶν ἐκυτοῦ τέκνων, τῆς συζύγου του.

Εὐτελής λυγρός, πλησίον τῆς κλίνης τεθειμένος, ἔρριπτε τὰς θαμβὰς λάμπεις του ἐπὶ τῶν παρισταμένων, ἀφίνων τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ὀωματίου ἐν βαθεῖα σκοτίᾳ.

Ἐπῆλθεν ἡδὴ τὸ μοιραῖον τέλος : Οἱ δάκτυλοι τῆς θνησκούσης ἐξετάθησαν ἀδρανεῖς, ἐνῶ τὸ ἐκ τῶν τέκνων πρὸς τὸν σύζυγον στραφέν βλέμμα της ἐνεκρούτο.

Προσεπάθησεν ἵνα ἐγερθῆ καὶ ἐκφέρῃ λέξεις τινὰς, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἐπανεπέσεν ὅπισθεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου. Ὁ θάνατος εἶχε περιβάλλει διὰ χροιάς γαλήνης τὴν μορφήν της. Ἐφαίνετο ὡσεὶ βεθυθισμένη εἰς ὕπνον. Τὴν ἐκάλεσαν διὰ τοῦ ὀνόματός της, κατ' ἀρχὰς μὲν χαμηλοφώνως εἶτα δὲ δι' ἀπελπιστικῶν κραυγῶν. Ἐκλίναν ἐπὶ τοῦ προσώπου της ὅπως ἀκούσωσιν τὴν ἀναπνοήν της. Ἀλλ' οὐδὲως ἐξήρχετο πνοὴ ἐκ τῶν χειλέων της. Ἠκούσθησαν ἂν ἐπαλλεν ἡ καρδίᾳ. Εἰς μάτην ὅμως, καθόσον εἶχε παύσει πᾶς παλμὸς ἐν αὐτῇ. Ἦτο νεκρά.

Ὁ σύζυγος ἔρριφθη ἐπὶ τινος καθίσματος πλησίον τῆς κλίνης· αὐτοῦν διὰ τῶν χειρῶν τὸ μέτωπόν του. Τὸ βλέμμα του ἐπλανήθη ἐφ' ἑνὸς ἐκάστου τῶν περιεστώτων ἀλληλοδι-ἀδόχως. Φρικίασις δὲ τὸν κατέλαβεν, ὑπόταν συνήνητσε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς θυγατρὸς του. Οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην παραγορητικὴν φράσιν τῷ ἀπῆχύνε τις ἐξ αὐτῶν. Οὐδεὶς ἐξήτησε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἐξερχόμενον τῆς οἰκίας, ἢ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ἄρκετοὶ ἐνοικυτοὶ διέφρουσαν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Τὰ

τέσσαρα παιδιά ἐνηλικιώθησαν ὁ δὲ πατήρ οὐδὲν μετέβαλε διαγωγὴν. Ἦτο πάντοτε πένης, ρακένδυτος, διάγων βίον φαῦλον, καὶ μόνην ἀποσχόλησιν ἔχων νυχθημερόν τὴν μέθην. Οἱ υἱοὶ τοῦ τὸν εἶχον ἐγκαταλείψει ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου. Ἡ θυγάτηρ τοῦ μόνη παρέμενε πλησίον τοῦ, ἐργαζομένη ἐπιπόνως ὅπως τὸν διατρέφῃ. Ἡμέρα δὲν παρήρηγετο χωρὶς νὰ ἐξυβρίσῃ ἢ καὶ νὰ κυπηλῇ βαναύσως τὸ δυσμοῖρον ἐκείνο πλάσμα. Τῆς ἐζήτει καθ' ἑκάστην χρήματα διὰ νὰ δαπανᾷ ἐν τῷ καπηλείῳ.

Νύκτα τινά, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, διηυθύνετο πρὸς τὴν τρώγλην τοῦ, μὴ ἔχων χρήματα πρὸς ἀγορὰν οἴνου. Ἡ θυγάτηρ τοῦ ἠσθένει καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐργασθῇ. Ἦτο περὶ τὰ μέσα τοῦ Δεκεμβρίου, ὁ καιρὸς ἦν ὑγρὸς, ἐβρεχε ραγδαίως, παγερός δὲ βορρᾶς ἐμυκᾶτο ἐξω. Εἰς διαβάτης, πρὸς ὃν ἔτεινε τὴν χεῖρα, τῷ ἔριψεν εὐτελές τι νόμισμα, δι' οὗ ἔσπευσε νὰ ἀγοράσῃ περᾶχιον ἄρτου διὰ τὴν κόρην τοῦ, καθόσον ἐφοβεῖτο μὴ ἀπέθνησκεν αὕτῃ τῆς πείνης καὶ τότε ὅποια καταστροφή δι' αὐτόν!

Ἡ οἰκία, ἐν ἣ κατόικον, ἔκειτο ἐν τινι ἀποκέντρῳ καὶ δυσώνυμῳ συνοικίᾳ, ἐνεκα τῶν κατὰ καιροὺς διαπραττομένων ἐν αὐτῇ ἐγκλημάτων. Αἱ πολυόροφοι οἰκίαι εἶχον ἐξωτερικὸν ρυπαρόν, ὄλονεν δὲ κατάρρεον. Αἱ ἄλλοι τῶν παραθύρων ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, τεθραυσμένοι. Πανταχόθεν ἠκούοντο κρότοι παραδόξοι καὶ κρυαὶ διαπληκτιζομένων. Ὁ ἥρωας μὲς ἐβάδιζε βυθιζόμενος ἐνὶ τῷ βορβόρῳ. Ἀφίχθεις εἰς τὴν ἐσχατιὰν τῆς ὁδοῦ καὶ εἰσελθὼν ἐντὸς τῆς εἰσοδοῦ τῆς τελευταίας οἰκίας, ἤρξατο ἀνερχόμενος ψηλαφῆτι τὴν ασαθραμένην καὶ ταλαντευομένην κλίμακα. Ἄμα ἀνήλθεν εἰς τὸ ὑπερῶν, ἡ θύρα τοῦ δωματίου, ἐν ᾗ διέμενον, ἠνεώγη, ἡ δὲ θυγάτηρ τοῦ ἀνεφανίσθη ἐπὶ τῆς φλιάς, κρατοῦσα ἐν τῇ χειρὶ ἀνημμένον κηρίον. Ἦτο ἡ ἀθλιότης προσωποποιημένη. Ἡ θεὰ τῆς ἐπέπευεν αἶσθημα οἴκτου καὶ θλίψεως ἐνταύτῳ. Τὸ βλέμμα τῆς ἦτο πεφοβισμένον καὶ ἀνήσυχον.

— Σὺ εἶσαι, πατέρα ; ἠρώτησε.

— Ναί ! τί τρέχει ; Τί διάβολο ἔχεις καὶ τρέμεις ;

— Δὲν ἔμπορῶ, ἐψήθην κλειούσα.

— Πήγαίνε σ' τὸ γιατρὸ τῆς γειτονιάς, νὰ σὲ ἰδῇ. Οἱ φτωχοὶ δὲν πληρώνουν, πού χρήματα ! ἀλλὰ τί καθεσαι ἔμπροσς τὴν πόρτα καὶ δὲν μ' ἀφίνεις νὰ μ'ᾶ μῆσα !

— Πατέρα, εἶπε χαμηλοφώνως ἡ νεᾶνις, κλείουσα ὅπισθεν αὐτῆς τὴν θύραν, ἦλθεν ὁ Γουλιέλμος, ὁ ἀδελφός μου.

— Πῶς ! ἐκράυασεν ἐκεῖνος ἐξωργισμένος. Πῶς ! ἂν ἦρθε γιὰ παράδες ἢ γιὰ ψωμί, ἡ δουλειὰ τοῦ εἶνε τελειωμένη. Δός μου τὸ κερὶ καὶ σ' ὕχασε, δὲν τοῦ μιλᾶω.

Καὶ ἀρπάσας τὸ κηρίον ἐκ τῶν χειρῶν τῆς θυγατρὸς τοῦ, ὤρμησεν ἐντὸς τοῦ δωματίου. Ἐπὶ τινος κιβωτίου ἐκάθητο εἰκοσαετής νεανίας, ρακένδυτος, παρκατηρῶν τοὺς ἡμισθεσιμένους ἀνθρακᾶς τοῦ πυρᾶντου.

— Μαρία, κλείσε καλὰ τὴν πόρτα... ἐφώνησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν ἀδελφὴν τοῦ. Εἶτα στραφείς, πρὸς τὸν πατέρα τοῦ, προσέθεσε : Τί μὲ κυττᾶς ἔτσι, πατέρα ; Δὲν μὲ γνωρίζεις πια ; Ἄ ! καλὰ ! μ' ἔχεις τόσον καιρὸ διωγμένον !

— Τί ὀρίζεις ἐδῶ, παρακαλῶ, ὑπέλαθεν ὁ πατήρ κατήμενος ἐπὶ τινος θρονίου ἀπέναντι τοῦ υἱοῦ τοῦ.

— Νὰ μὲ κρύψῃς, γιατί μὲ κυνηγᾶνε οἱ χωροφύλακες.

— Τί ! ἔξαπαστρεψες κανένα ;

— Ἀπάνου-κατου. Πῶς, σοῦ φαίνεται παράξενο ;

— Καὶ πού μὲ τὸ καλὸ εἶνε τ' ἀδέρφια σου; ἠρώτησε μετὰ στιγμιαίαν σιγὴν.

— Μὴ φοβάσαι καὶ δὲν θὰ σὲ σκοτίσουνε πια : Ὁ Τζῶν τῶστριψε γιὰ τὴν Ἀμερικὴν. Ὁ Ἐρρίκος... σ' ἀφῆσε χρόνους.

— Πῶς ! πέθανε ! εἶπεν ὁ πατήρ ποιῶν νευρικὸν κλονισμόν.

— Τὸν σκότωσαν, ἐξηκολούθησεν ὁ νεανίας. Ἐ τὴν ἀγκυλιὰ μου ζεψύχησε. Σὰν τὸ σκυλί στὸ ἀμπέλι πῆγε, τὸ καψόπαιδο, ἀπὸ ἑνα κακούργου ἀγροφύλακα. Μὲ τὴν τουφε-

κιὰ ἔπεσε χάμου. Ἐτρέχε ποτάμι τὸ αἷμα. Ἐνάτισε τρέμοντας τὸ κακόμοιρο καὶ μὲ τὰ χεῖρα ἤφηλ' εἶπε « Συγχώρεσέ με, Θεέ μου, καὶ φέρε με κοντὰ στὴ Μανουῶλα μου ! Μ' ἀγάπαε, ἡ δόλια ! ... δὲν τὴν εἶχα πικράνει ποτέ ! » Αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα τοῦ λόγι. Θυμᾶσαι, πατέρα ! Τὸν εἶχε δέρει βαρεῖα κείνο τὸ πρωὶ κ' ἔφυγεν.

Ἡ νεᾶνις εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο ἐθρήνηε γοερῶς, ἐνῶ ὁ πατήρ σιγῶν, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν γονάτων.

— Πατέρα, ξέρεις, δὲν πρέπει νὰ πάρῃ κανεὶς μυρουδιά πῶς εἰμ' ἐδῶ, γιατί ἐχάθηκα !... κρεμάλα ! Καὶ μὲ πρώτη εὐκαιρία θὰ τὸ στρίψω γιὰ κανένα μακρινὸ τόπο, ὑπέλαθεν ὁ νεανίας.

Ἐπὶ δύο ὀλοκλήρους ἡμέρας οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἔθεσε τὸν πόδα ἐξω τῆς τρώγλης ἐκείνης. Τὴν τρίτην ὅμως ἡ κατάστασις τῆς κόρης ἐχειροτέρευσε, ὁ δὲ πατήρ ἠναγκάσθη νὰ ἐξέλθῃ περὶ τὴν δειλὴν πρὸς προμήθειαν φαρμακῶν καὶ τροφῆς. Πραγματικῶς δὲ κατώρρωσε νὰ προμηθευθῇ φάρμακα τινὰ καὶ μικρὰ τινὰ κερμάτια, τὰ ὅποια ἔλαβε παρὰ τινος κυρίου, οὐτινος ἐκράτησεν ἐπὶ τινὰ λεπτὰ τῆς ὥρας τὸν ἵππον. Ἐπιστρέφων ὅμως εἰς τὴν κατωκίαν τοῦ, ἔστη πρό τινος οἰνοπωλείου, δισταζών. Ἀπεμακρύνθη μέτρα τινὰ καὶ πάλιν ἐπανεκάμψε πρὸ τῆς θύρας, ταλαντευόμενος. Τέλος εἰσῆλθε. Δύο ἄτομα πρρακολουθῶντα τὰ ἔχνη τοῦ, εἰσῆλθον κατόπιν αὐτοῦ.

— Ὅα τραβήξῃς μιὰ στὴν ὑγείᾳ μου, εἶπεν ὁ εἰς προσφύρων ποτήριον πλήρες οἴνου.

— Καὶ ἕνα στὴ ὀικὴ μου, προσέθεσε ὁ ἕτερος πληρῶν τὸ κενῶθεν ποτήριον.

Πρὸς στιγμὴν ἀνελογίσθη τὰ πεινῶντα τέκνα τοῦ, τὸν κινδυνεύοντα νὰ συλληφθῇ υἱὸν τοῦ ἀλλὰ τὸ πάθος τῆς μέθης ἐδέσποσε τῆς πατρικῆς στοργῆς, καὶ ἔπιεν, ἔπιε μέχρις οὗ οἱ καπνοὶ τοῦ οἴνου ἔσθυσαν πάντα θλιβερόν λογισμόν.

Δαπανήσας τὰ ἡμισυ τῶν χρημάτων, δι' ὧν θὰ ἠδύνατο νὰ παρατείνῃ ἐπὶ τινὰς ἔτι ἡμέρας τὴν ζωὴν τῆς θυγατρὸς τοῦ, ἠγέρθη κλονούμενος, ὅπως ἐξέλθῃ, ὅτε ὁ εἰς τῶν κατασκοπῶν, σύρων αὐτὸν εἰς τινὰ γωνίαν, τῷ λέγει :

— Κάθησε ἀκόμη λιγάκι, ἔχουμε νὰ σοῦ πῶμε κατὶ καλὸ.

Ἐζητούσαμε τὸ παιδί σου γιὰ νὰ τοῦ πῶμε : Εἶνε ἕνα κάραβι πού φεύγει ἀπόψε λαμπρῇ εὐκαιρίᾳ. Ἀλλὰ, πού νὰ βρῖσκειται ! Ἐστὸ σπίτι δὲν θὰ ἴφηνκε βέβαια !

— Ἄ ! ὄχι ! ὄχι ! ἐκράυασεν ὁ γέρον.

Ἐκείνοι τότε ἀντήλλαξαν βλέμμα συνεννόησεως. Μετὰ πέντε λεπτὰ, ὁ πατήρ εἶχε παραδώσει τὸ τέκνον τοῦ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἡμίμου.

B'

Τὰ ἐν τῇ ἀθλίᾳ τρώγλῃ εὐρισκόμενα πλάσματα, ἐν ἀγωνίᾳ ἀνήμενον ἐπὶ μακρὸν τὸν πατέρα των, ὅτε βαρεῖα βήματα ἠκούσθησαν ἐξωθεν τοῦ δωματίου.

Ἡ νεᾶνις, λαβοῦσα ἀνὰ χεῖρας τὸν λύχον, ἔσπευσε ἐξω. Διέκρινεν ἀμέσως τὴν ἀθλίαν κατάστασίν τοῦ, ἐπὶ τῇ θεᾷ δὲ τῶν δύο κατασκοπῶν, ἐρρηξε φρικώδη κραυγὴν καὶ κατέπεσε λιπόθυμος.

Ἐκείνοι, τότε, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ δρμήσαντες ἐντὸς τοῦ δωματίου, συνέλαβον τὸν νεανίαν, ὅστις ἔκατ' ἀρχᾶς ἐκύψεν ἐπὶ τῆς ἐκτάδην κειμένης ἀδελφῆς τοῦ, εἶτα δὲ, προσηλώσας τὸ βλοσυρὸν αὐτοῦ ὄμμα πρὸς τὸν ἐπὶ τοῦ τοίχου στηριζόμενον πατέρα τοῦ, εἶπε μετὰ φωνῆς προζηνησάσης ρίγας καὶ εἰς αὐτὸν τὸν μέθυσον :

— Τὸ κρίμα κ' ἐμένα καὶ τ' ἀδελφοῦ μου, στὸ λαιμό σου ! Ποτέ δὲν μὲς εἶπες ἕνα καλὸ λόγο. Συγχώρεσι οὔτε σ' αὐτὸν τὸν κόσμον οὔτε στὸν ἄλλο θὰ λάβῃς ! Σοῦ μιλᾶω μὲς ἀπὸ τὸν τάφο ! ἄς σὲ κρίνῃ Ἐκείνος ἐκεῖ ἐπάνω !

Ἐψύσας δὲ ἀπειλητικῶς τὰς δεδεμένους αὐτοῦ χεῖρας ἔριψεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ἀπαστραφῆς καὶ ἐξῆλθεν.

Ἦν ἡ τελευταία φορά, καθ' ἣν ὁ πατήρ καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ τὸν εἶδον ἐπὶ τῆς γῆς.

Γ'

Ὅποταν αἱ ἀσθενεῖς λάμψεις τῆς νεφελώδους πρωΐας ἐφώτισαν τὴν κατοικίαν τοῦ μεθύσου, ἠγέρθη οὗτος ζητῶν τὴν θυγατέρα του. Ἠρώτησε τοὺς παρκαπλεύρους συνοίκους. Οὐδεὶς ὁμῶς ἐγνώριζε τι περὶ αὐτῆς. Εἶχεν ἐξαφανισθῆ.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἀπέζη ἐπαιτῶν. Ἐκαστον δὲ πενταλεπτον διδόμενον αὐτῷ παρ' ἐλεήμονος, ἢ εὐπίστου διαβάτου, ἐδαπανᾶτο ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ. Ἔτος διέρρευσε οὕτως, κοιμώμενος ποτὲ μὲν ὑπὸ τὰς γεφύρας, ποτὲ δὲ ἐν τοῖς κεραιοποιείοις, παντοῦ τέλος ὅπου εὕρισκεν ὀλίγην θερμότητα, ἄσπυρον τι ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τῆς βροχῆς. Μεθ' ὅλην δὲ τὴν κορυφωσιν τῆς δυστυχίας καὶ τῶν ταλαιπωριῶν του ἐξηκολούθει νὰ πίνη.

Τέλος, νύκτα τινα ἔπεσε λιπὸθυμος ὑπὸ τὴν στοᾶν αὐλείου θύρας. Ἡ κραিপάλῃ τὸν εἶχεν ἐξαντλήσει ἐντελῶς. Οἱ πόδες του ἐκλονίζοντο ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σκελετώδους σώματός του. Παγετώδεις φρικιᾶσεις παρέλυον τὰ μέλη του.

Μετὰ πολλοῦ κόπου κατῶρθωσε νὰ ἐγερθῆ καὶ νὰ βάλῃ βήματα τινα, ἐπικαλούμενος βοήθειαν. Ὡς ἐκ τῆς προκεχωρημένης ὁμῶς ὥρας οἱ διαβάται ἦσαν σπάνιοι, ἐν τῷ κρότῳ δὲ τῶν διερχομένων ὄχημάτων ἀπόλετο ἡ τρίμουσα φωνὴ του. Τῷ ἐφαίνετο, ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐξέλιπεν ἡ ζωὴ του. Ἐρίφθη εἰς τινα γωνίαν καὶ ἐπειράθη νὰ κοιμηθῆ.

Καταληφθεὶς ἀσυνειδήτως ὑπὸ τρόμου, ἀνεπήδησε βιαίως, ρῆξας ἀπελπιστικὴν κραυγὴν. Τὸ λογικόν του διαταράσσεται. Κατέσχιζε τὰς σάρκας του διὰ τῶν ὀνύχων του. Ἐπεκαλεῖτο μεγαλοφῶνως βοήθειαν. Ἄλλ' ἡ φωνὴ του ἐπνίγεται ἐν ταῖς στήθεσιν αὐτοῦ. Ἠγειρε τὴν κεφαλὴν, ρίπτων βλέμμα ἀπελπισίας ἐπὶ τῆς μακρῆς ὁδοῦ. Ἀνελογίσθη, ὅτι οἱ ἀπόκληροι καὶ προγεγραμμένοι τῆς κοινωνίας, ὡς αὐτός, οἱ καταδικασμένοι νὰ πλανῶνται νυχθημερόν ἄνευ ἐλπίδος, ἄνευ σκοποῦ, εὕρισκον πάντοτε ἀνακούφισιν ὑπὸ τὸ χῶμα τοῦ λυσιπύου τάφου.

Αἴφνης δὲ συλλαβῶν ἀπόφασιν τινα, ἤρξατο τρέχων, μέχρι οὗ ἀφίχθεις παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ταμίσεως, ἔστη.

Μαρῶθεν ἠκούοντο τὰ ρυθμικὰ βήματα τῆς περιπόλου. Ἐσπεύσε νὰ κρυθῆ ἐν τινι σκοτεινῇ γωνίᾳ. Οὐδέποτε καρδίκα κατὰ δίκου, πειρωμένου νὰ δραπετεύσῃ, ἔπαλλε τόσον ζωῆως ἐκ τῆς ἐλπίδος τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἐπανόδου εἰς τὴν ζωὴν, ὅσον ἡ τοῦ μεθύσου κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τοῦ θανάτου!

Ἡ βροχὴ εἶχεν ἤδη παύσει, νεκρικὴ δὲ ἐπεκράτει σιγὴ. Τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ ἐκυλίσθη βραδέως. Σκιαὶ παραδοξοί, φαντασιώδεις, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, τὸν ἐκάλουν νὰ πλησιασῇ. Μελανοί, ἀκτινοσκόλοι ὀφθαλμοὶ τὸν παρετήρουν, ὡσεὶ ἐμπαίζοντες τοὺς δυσταγμούς του, ἐνῶ ὑπόκωφοι κραυγαὶ τῷ ἐψιθυρίζον νὰ προχωρήσῃ. Ὁπισθοδρόμησε βήματα τινα, εἶτα ἐρίφθη μεθ' ὁρμῆς ἐντὸς τοῦ ὕδατος.

Μετὰ πέντε δευτερόλεπτα ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Ἄλλ' ὅποια μεταβολὴ εἶχεν ἐπέλθει αἴφνης ἐν αὐτῷ! Ἐπεθύμει νὰ ζῆσῃ! Τὰ πάντα θὰ ὑφίστατο, τὴν δυστυχίαν, τὴν πείναν, ἐκτὸς τοῦ θανάτου! Ἐπαλαίε μανιωδῶς κατὰ τοῦ ρεύματος! Ἐρρήγγυε φρικώδεις κραυγὰς! Ἡ κατάρρα τοῦ υἱοῦ του ἀντήχει εἰς τὰ ὄτα του!

Κατέβηκεν ὑπερανθρώπους προσπαθείας ὅπως ἐγγίσῃ τὸ κρηπίδωμα. Εἰς μάτην ὁμῶς! Βραχίαιαν τινα στιγμὴν διέκρινε τὰς παρὰ τὴν ὄχθην κειμένας οἰκίας, τὰ φῶτα τοῦ ποταμοῦ. Ἐβυθίσθη ἐντὸς τοῦ ὕδατος καὶ μετ' ὀλίγον ἀνῆλθεν ἐκ νέου εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Αἱ ἀπολεσθεῖσαι ἀκαμνήσεις τοῦ βίου του ἀνῆλθον ταχέως τῶν λογισμῶν του. Ἀνεπόλησε τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας τοῦ παρελθόντος, ἃς εἶχε διέλθει ἐν μέσῳ τῆς ἰσογενείας του. Ἀνελογίσθη τὴν δύσμοιρον σύζυγόν του, τὰ

δύστηνα τέκνα του. Τῷ ἐφαίνετο, ὅτι κύκλω αὐτοῦ τὸ πᾶν ἐφλέγετο, περιδινούμενον.

Περὶ τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος τὸ πτώμα του ἐρίφθη ἐξῶ ὑπὸ τοῦ ρεύματος. Οὐδεὶς τὸν ἀνεγνώρισεν. Οὐδεὶς ἔχυσε ἀκρυ οἴκτου ἢ συμπαθείας διὰ τὸν μέθυσον.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ

Ἐχοντες ἔτοιμον πρὸς δημοσίευσιν ἐκτενῆ μυθιστορίαν μετὰ λαμπρῶν εἰκόνων, ἀπεφασίσαμεν, διὰ τὸ ἀκκατάλληλον τῆς ἐποχῆς, ν' ἀναβάλωμεν τὴν δημοσίευσιν τῆς δι' ἀργότερον, καταχωρίζοντες πρὸς τὸ παρὸν εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» τὸ ἤδη δημοσιευόμενον μυθιστόρημα, ἵνα δὲ ἡ ὕλη ἐπαρκέσῃ μέχρι τοῦ προσεχῆς μηνός, ἠναγκάσθημεν νὰ συντάξωμεν τὸ φύλλον κατὰ τινὰς σελίδας, ἀλλ' ἐκ τούτου οἱ κ. κ. συνδρόμηται οὐδὲν ἔχουσι ν' ἀπολέσωσι, καθότι τὴν ἔλλειψιν ταύτην ἀργότερον θ' ἀναπληρώσωμεν εἴτε διὰ προσθήκης φύλλον, εἴτε ὑπολογίζοντες εἰς τὴν συνδρομὴν των τὴν καθυστέρησιν ταύτην.

Τὸ νέον ἡμῶν πρὸς δημοσίευσιν ἔργον εἶνε ἡ

ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΑ

μεγάλῃ μυθιστορίᾳ ἐκ τῶν δραματικωτάτων τοῦ μοναχικοῦ Ἰουλίου Μαρού, μετὰ λαμπρῶν εἰκόνων. Ποιοῦμεν ἐπίσης ἀπὸ τοῦδε γνωστὸν ὅτι μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἤδη δημοσιευομένων ἔργων, ἐνθα μεσολαβήσῃ καὶ μικρὰ διακοπὴ, τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» θὰ εἰσελθῶσιν εἰς νέαν περιόδον, καθ' ἣν θὰ μεταρρυθμισθῶσι ριζικῶς, ἀναλαμβάνοντα μὲν τὴν ἀρχικὴν τῆς πρώτης αὐτῶν ἐμφανίσεως μορφήν, καὶ πορείαν, ἀλλὰ καὶ μετὰ νέαν ἐμφανιζόμενα ζώην. Θὰ ἐκδίδονται δὲ κατὰ Πέμπτην καὶ Κυριακὴν, ὡς καὶ πρότερον. Τὰ περὶ τούτου θὰ ἐκθέσωμεν προσεχῶς ἐκτενέστερον εἰς εἰδικὴν γνωστοποίησιν, ἵνα λαθῶσιν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ἰδέαν τῆς μορφῆς τῆς νέας περιόδου τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» καὶ τῆς ἐν αὐτοῖς δημοσιευθησομένης ὕλης.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς μικρῆς διακοπῆς θὰ ἐπιδιώξωμεν ὀραστηρίως τὴν εἰσπραξίν των ὀφειλομένων συνδρομῶν, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν ἐκκαθάρισιν παντὸς λογαριασμοῦ μετὰ τῶν κ. κ. ἀνταποκριτῶν, οἵτινες παρακαλοῦνται νὰ μὴ βραδύνωσι νὰ πράξωσι τοῦτο.

Κατὰ τὴν νέαν περίοδον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» εἰς οὐδὲνα ἀνεξαιρέτως θὰ ἀποσταλῆ φύλλον, ἂν δὲν φροντίσῃ νὰ ἀποστείλῃ τὴν συνδρομὴν του ἐγκαιρῶς.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

ΕΣΤΙΑ

Ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν πωλοῦνται διάφοροι τόμοι τοῦ ἀνωτέρου περιοδικοῦ ἀντὶ φράγκων 3,75 ἕκαστος.

Ἐπίσης δὲ ὑλόκληρος σειρὰ (1876 — 1891) τόμοι 32 ἀντὶ φράγκων 120.

Ἰδικιτέρως δὲ σειρὰ τῶν δεκατεσσάρων (1883 - 1889) ἀντὶ φράγκων 50.